

BØRNETEATER

NR. 142 • SEPTEMBER 2007

avisen

Økonomiske trængsler

Egnsteatrene er gidsler for regeringens rammepolitik – og de øvrige børneteatre har det heller ikke for nemt

Side 2-3

Hvad vil de?

De store teatre tager konkurrencen op med børneteatrene – men i samarbejdets ånd

Side 4-5

Danish Delight

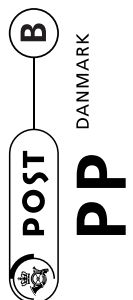
Børneteaterfremstød i New York og Kina viser vejen for øget international bevågenhed

Side 12-13

Anmeldelser

Ni nye forestillinger er til vurdering hos Børneteateravisens anmelderkorps

Side 7-11

Magasinpost B

BØRNETEATER
NR. 142 SEPT. 2007

Teatercentrum i Danmark
Axeltorv 12, Bygning D
1609 København V

02294

Dansk børneteater i Solens Land: Med Den Kinesiske Mur som illustrativ baggrund og i passende påklædning giver to danske børneteaterfolk et nummer.

Læs side 12-13

Foto: Simon Holm

Henrik Køhler, sekretariatsleder

Udspil

Ideer har vi nok af...

Det kan godt være, at børneteaterområdet er under pres i økonomisk og kulturpolitisk henseende, men selve kunsten fejler ikke noget, og det gør Teatercentrums vilje til at arbejde for større synlighed og nye tiltag heller ikke.

En af de vigtigste opgaver, der ligger foran os, er netop synliggørelse af børneteateret. Vi skal ses af de nye kommuner, og vi skal hjælpe formidlerne i hele landet med at opbygge nye strukturer, så de ikke bliver 'glemt' i kampen om børnekulturkronerne.

På den årlige festival vil vi fortsætte arbejdet med at sætte formidlerne i fokus. Vi skal være i kontakt og dialog med formidlerne både før, under og efter festivalen og knytte dem til os i et netværk til gavn for området. Vi udvikler naturligvis også festivalen, og vi mener, at det er vigtigt at inddrage hele festivalbyen i planlægningen – det gælder både borgere og kommune, men også erhvervs- og handelsliv.

Vi kunne også lave andre og mindre festivaler. For kommuner, der ikke kan få den store festival, men måske en mindre temafestival, eller som en ny international festival med en halv snes danske og udenlandske teatre.

Derudover vil vi gerne støtte andre børneteaterfestivaler – måske med tilbud om konferencer, planlægning, internationale kontakter osv. F.eks. Spring-festival i København, Gruppe 38's nye Danish+ i Århus, Batidas 'Teater fra Månen'-festival i København, Caravanen i Vestsjælland og Horsens-festivalen, eller andre små festivaler rundt omkring i landet, hvor vi gerne vil tilbyde vores ekspertise.

Teatercentrum vil gerne stå for tema-konferencer, børneteater-seminarer etc. – evt. i samarbejde med beslægtede institutioner som Børnekulturens Netværk, Odsherred Teatercenter, Kulturprinsen, BTS m.fl.

Vi har i forvejen en udmærket hjemmeside med masser af informationer, men vi kunne tænke os at udvikle den med en egentlig nyhedsportal, en anmeldelses-database m.v. – og gøre teaterkataloget Den Røde Brochure endnu mere brugervenlig i såvel net- som papirudgave.

Det handler alt sammen om at synliggøre dansk børneteater. Ideerne har vi, men der skal arbejdes for at finde ressourcerne...

Send flere penge

Børneteaterområdet er ikke ueffent, når det gælder beklagelser over manglede økonomisk støtte. Men med nedskæringer til statsensemblet, en midlertidig redningsaktion for egnsteaterprocenten og et katastrofalt forestillingssalg i kølvandet på kommunalreformen synes der lige nu at være rimelig basis for kvalificeret klynk

Af Carsten Jensen

Regeringen har i sit nyligt fremlagte finanslovsforslag sikret, at de forhøjede bevillinger til Det Kgl. Teater, Københavns Teater, Peter Schaufuss Balletten, Den Jyske Opera og Aalborg Teater kan fortsætte efter 2007, hvor de nuværende flerårsaftaler udløber.

Det betyder bl.a., at Nationalscenen får videreført sin forhøjede bevilling med 13,5 mio. kr. i 2008 stigende til 15,3 mio. kr. i 2011, mens de øvrige får tilført i alt 17,4 mio. kr. ekstra årligt i perioden 2008-2011.

Det er jo vældig rart for dette segment udi dansk scenekunst. Men så meget mere hængemulet har bl.a. børneteaterområdet grund til at være.

Godt nok har kulturminister Brian Mikkelsen (K) besluttet sig for at skaffe midler fra samme finanslov til, at refusionsprocenten for kommunale egnsteatertilskud i 2008 alligevel kan fastholdes på de 50, men det skete først efter en række skarpe protester, da det

tidligere på året stod klart, at den ny egnsteaterlov ville reducere refusionsprocenten for kommunale egnsteatertilskud til under 30 for flere teatre.

Men der er altså tale om et ekstraordinært tilskud på 4,5 mio. kr. i 2008 – med absolut ingen garantier for den totale udhuling af egnsteaterordningen i de kommende år.

Mogens Holm, formand for FAST (Foreningen Af Små Teatre), der har mange egnsteatre blandt sine medlemmer, peger da også på, at der kun er tale om en udskydelse af egnsteatrenes problemer indtil efter et (snarligt) folketingsvalg, og at kulturministeren netop nu har behov for at undgå kritik af sin behandling af landets 35 egnsteatre.

Kulturministerens egen udlægning lyder som følger:

'2008 bliver et overgangsår, hvor mange kommuner er uforberedte på en ny situation, og hvor overgangsordningen på egnsteaterområdet medfører, at vi selv med den nye, kraftigt styrkede egnsteaterbevilling kan få et betydeligt fald i refusionsprocenten. Vi skal ikke risi-

kere, at spændende nye projekter falder på gulvet, eller at veletablerede teatre får problemer i denne overgangssituation.'

Brian Mikkelsen har siden udtalt til Ritzau, at 'nu har vi de egnsteatre, vi skal have' – selvom det fortsat er kommunerne, der suverænt beslutter, om de vil have et egnsteater. Og altså derved kan bidrage til, at det samlede faste refusionsbeløb skal fordeles på flere teatre.

»Det er vigtigt, at man ikke tager modet fra de nye kommuner, som er klar til at påtage sig en forpligtelse og som har brug for opbakning fra stat og kulturministerium. Og samtidigt er det selvfølgelig afgørende, at de teatre, der allerede har vist deres eksistensberettigelse, ikke bliver kastet ud i unødigt usikkerhed om deres fremtid pga. uklare meldinger,« lyder kommentaren fra Mogens Holm.

Professor Jørn Langsted behandler udførligt egnsteater-situationen i sin klumme på side 3.

Ringere vilkår

Kulturministeriet har også haft gang i de fikse omskrivninger i forbindelse med, at statsensemblet for børneteater, Corona La Balance, har fået forlænget sin funktionstid til og med sæson 2008-09.

'Det er med glæde, at jeg kon-

staterer, at det er lykkedes at sikre en bevilling til Corona La Balance i endnu et år. Teatret har på fineste vis løftet sin opgave som nationalt børneteaterensemble og været med til at opretholde dansk børneteaters flotte ry, både inden for og uden for landets grænser', skrev Brian Mikkelsen i en pressemeddelelse, hvori man dog 'glemte' at notere sig, at det særlige tilskud bliver halveret i den forlængede sæson – fra seks millioner i sæson 2007-2008 til tre millioner i sæson 2008-2009.

De tre millioner er fundet ved, at Kulturministeriet bidrager med 1,5 mio. kr., Kunstrådet med 1 mio. kr. og Scenekunstudvalget med 0,5 mio. kr.

Mikkelsen stod i sin tid sammen med Kunstrådet fadder til nyskabelsen med statsensemblet for børneteater, der dog aldrig har fået de bevillinger fra Kunstrådet, man oprindeligt havde tiltænkt projektet. Det har kun været via særlige tilskud fra Scenekunstudvalget – der giver Corona La Balance en driftsbevilling i 2007/08 på i alt 2,8 mio. kr. – at statsensemblet i sine første tre år har kunnet operere med et budget på ni millioner kroner årligt.

Og dem er der kommet en masse kunst ud af – foruden en ny international festival (Spring), deltagelse i allehånde samarbejdsprojekter og en betydelig rejseaktivitet i udlandet.

BØRNETEATER • avisen

ISSN: 0900-0291

UDGIVER:

Teatercentrum i Danmark
Axeltorv 12, Bygning D · 1609 København V
Tlf. 35 30 44 00 · Fax: 35 30 44 01
e-mail: info@teatercentrum.dk
www.teatercentrum.dk

• REDAKTION:

Carsten Jensen (ansvarshavende)
e-mail: bta@teatercentrum.dk

• LAYOUT:

Ulf Skov

• TRYK:

Elbo Avistryk A/S

• **DISTRIBUTION:** Børneteateravisen (4 numre årligt) samt Den Røde Brochure (udkommer i april) sendes gratis til alle institutioner, skoler og andre potentielle aftagere af børneteater. Private abonnenter betaler 125 kroner årligt, inkl. moms. Bestilling og afbestilling foretages skriftligt til Teatercentrum. Meddelelse om adresseændring og udeblevne numre rettes i første omgang til det lokale postkontor.

BTA 143: Næste nummer udkommer i november-december 2007

DEADLINE: 15. november 2007

ANNONCER: Aftales senest en uge før deadline

Redaktionen af dette nummer er afsluttet 1. sept. 2007

Kulturminister Brian Mikkelsen og statsensemblets kunstneriske ledere ved den officielle åbning af statsensemblet i august 2005. Corona La Balance har fået forlænget sin status et år, men med et betydeligt ringere økonomisk fundament. Fra venstre Jørgen Carls-lund, kulturminister Brian Mikkelsen, Marc van der Velden og Lotte Faarup. Foto: Siri Carlslund

Corona La Balance har da også lige måtte synke en gang med udsigt til en sidste sæson på ned-sat bevilling. Man er glade for, at forlængelsen blev bevilget, men 'den betydelige forringelse af økonomien signalerer dårligere tider ikke bare for Corona La Balance, men også for selve ideen om at have et statsensemble for børnete-ater og ikke mindst for hele det område, der hedder dansk børne-teater', hed det i en pressemeddel-se fra teatret allerede dagen efter det glade budskab fra Kulturmini-steriet.

Hug til Knutzon

Det bliver altså atter Scene-kunstudvalget (SKU), der skal agere redningsplanke for Corona La Balance, selvom ideen oprinde-lig var, at ALLE pengene til stats-ensemblet skulle gives som en særskilt bevilling fra Kunstrådet. Der i øvrigt også selv har betyde-ligt færre tværgående midler i år end i rådets første periode.

Og i forvejen lider SKU stadig under det bevillingsmæssige efter-slæb, der blev resultatet af den borgerlige regerings tiltræden i november 2001. Her blev rigtig mange af kulturbevillingerne bar-beret med 15 procent efter den såkaldte grønthøstermetode. De fleste områder har efterfølgende fået hævet bevillingerne igen. Men ikke Scenekunstudvalget.

BørneTeaterSammenslutningen (BTS) har anført, at hvis bevillin-gen fra år 2001/02 på 74,1 mio. kr. skulle prisfremskrives til i dag, burde beløbet være mellem 85 og 90 mio. kr. Det faktiske tal for 2007/08 er 61,1 mio. kr.

Det var dette særlige svigt af det mere vækstbetonede del af teater-landskabet, som teatermanden Lars Knutzon luftede sit syn på ved Reumert-festen i maj – og fik gevaldigt på hattepulden for...

Nu er det nye SKU så igang med at evaluere de mange ansøgninger fra bl.a. børneteaterområdet for

sæson 2008-09 – og det sker i sik-ker forvisning om, at pengene slipper op længe før ønskerne fra kunstnerisk upåklagelige teatre.

Katastrofalt salg

Mange glimrende børneteatre vil altså sidst på året få besked om, at de IKKE får støtte – eller langt fra støtte nok – til den næstfølgende sæson.

Og som om det ikke var nok, må rigtig mange teatre p.t. melde om ualmindeligt dårligt salg af de tur-neforestillinger til skoler, bibliote-ker og institutioner, der er den væsentligste indtægtskilde udover en eventuel støtte.

Mange teatre taler om salgsned-gang på 50 procent eller mere i dette efterår. En hel del kan for-mentlig tilskrives den nye kommu-nalreform og de nye, store kom-muner, der ikke har fået ordentlig styr på kulturarbejdet – herunder teaterindkøb til skoler m.v. – men det betyder, at teatrenes budgetter går i rødt og forstærker en nedad-gående spiral. For at der er afmat-ning i afsætningsleddet, er de fle-ste enige om.

Derfor pønser både BTS og Tea-tercentrum på at komme i dialog med kommunerne og få formidler-strukturen på skinner igen. Men det kan tage tid, og imens forblø-der børneteatrene.

Og i Odense venter børneteateret Skægspire fortsat på at få kontrakt på den sæson som lille storbytea-ter, man forlængst er gået igang med. Kun et politisk indgreb hin-drede i øvrigt, at forvaltningens indstilling om helt at droppe støt-ten til Odenses eneste stationære børneteater blev ført ud i livet. Lige nu har teatret så fået et acon-to-beløb at lave teater for, indtil den fire-årige rammeaftale for-håbentlig falder på plads.

'Vi lever i interessante tider', lyder et gammelt kinesisk ord-sprog. Det kan Danmarks så inter-nationalt berømmede børneteater godt skrive under på.

Penge til Det Rejsende Danske Børneteater

Kunstrådets Scenekunstudvalg (SKU) har uddelt en del af deres midler til international teaterudveksling for sæson 2007/08. Udvalget har samlet uddelt 3,7 mio. kr.

Udvalget har efter eget udsagn lagt vægt på at støtte dansk dans og performance på forskellige festivaler rundt om i Europa. Et andet fokus-område er danske børneteaters turneer i udlandet.

Blandt rejsepengene til danske børneteatre er: Asterions Hus (Holland og Østrig), Carte Blanche (Serbien, Polen og Holland), Det Lille Turne-teater (Japan), Gruppe 38 (Frankrig), Patrasket (Tyrkiet), Refleksion (Luxembourg, Tyskland, Østrig, Tjekkiet, Skotland, Irland, USA og Australien) og Jacques Matthiessen (Mali).

Kunstrådets Scenekunstudvalg har behandlet i alt 71 ansøgninger. 40 af disse er imødekommet. Udvalget har samlet set 6,5 mio. kr. til forde-ling i hele sæson 2007/2008 til international teaterudveksling. Der er fem årlige ansøgningsfrister – 1. september, 1. december, 1. februar, 1. april og 1. juni. Læs om kriterierne på www.kunst.dk.

Under Langsteds Lup

Af Jørn Langsted

Lige som det så aller sor-test ud for nogle af lan-dets egnsteatre, dukke-de Brian op med en pose penge i midten af august og lovede, at man også i 2008 kan regne med en refusions-procent på 50. Jubelen ville ingen ende tage. Og de mest dristige håbede på, at det her betød, at Brian var ved at bli-ve klogere. Og at han måske ville ændre den lov, han lige havde fået Dansk Folkeparti med på at vedtage. Men skumlerne, de gamle sure mænd, lupholderne og andet djævelskab tænkte jo deres. Det her er nok kun en stak-ke frist, der skal dæmme op for chokbølgerne i lovens første år. Vent bare! Brian skal nok implementere – som det så smukt hedder – sin lov. Han har jo også sagt: Nu har vi de egnsteatre vi skal have'. Så Brian har simpelt-hen overtaget kommunernes kompetence – uden at have lovgrundlaget i orden, men pyt – til at beslutte, om der skal oprettes flere eller færre egnsteatre. Og det har han selvfølgelig gjort for at undgå at skulle finde penge igen næste år til en uholdbar egnsteatersituation.

Efter forårets teaterlov-revision, hvor den auto-matiske 50 pct.'s stats-refusion blev afskaffet til for-del for en variabel statsrefusi-on for nedadgående, var kon-sekvenserne ellers begyndt at kunne anes. Loven er ind-rettet sådan, at egnsteatrene fortsætter med 50 pct. refusi-on, indtil deres aftale med kommunen skal fornyes. Det er jo i og for sig udmærket, at der ikke ændres i forud-sætningerne for løbende afta-ler. Men det betyder så, at den nye variable refusions-procent i første omgang kun skulle gælde for nye egnste-atre og så de velrenommere-de teatre, der lidt tilfældigt stod over for aftalefornyelse med deres kommune i den kommende sæson. Derfor ville den variable refusions-procent komme til at slå rig-tig hårdt igennem her og nu. Nogle talte om en refusions-procent på 25-30 for disse teatre. Og de gode gamle egnsteatre, der straks ville få smækket med Brians kra-bask, er Odin Teatret, Ods-herred Teater, Masken, Team Teatret, Den Ny Opera i Esbjerg og Musikdramatisk Teater i Holstebro. Og ani-meringen til at oprette nye

egnsteatre ville få sig et grundigt skud for boven.

Det ser mildest talt ud til, at det, der grund-læggende har været på spil i teaterlovrevisionen, er, at de teatre, der ikke blev kommunalreformen blev rene statsteatre (som Det Kgl., Landsdelsscenerne, Københavns Teater, folkete-atret.dk, Den Jyske Opera og Schaufuss Balletten), skal smadres. Dvs. teaterlivet uden for de fire traditionelle teaterbyer (København, Århus, Odense og Aalborg) skal sættes på vågeblus og have nogle arbejdsbetingel-ser, der er konkurrencefor-vridende, fordi al langtids-planlægning vil blive umulig-gjort. Den borgerlige, politi-ske elite i Danmark har besluttet, at provinsen uden for de fire traditionelle teater-byer stort set skal klare sig selv teaterpolitisk. Hvis de vil mere end intet, kan de få sendt nogle turneer ud fra de nationale kulturarvsinstitutio-ner. Ja, de kan!

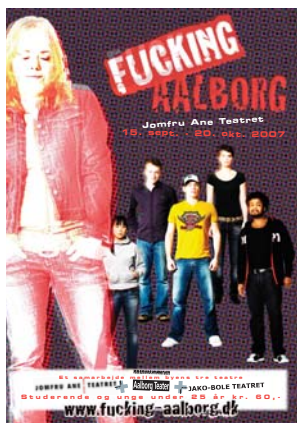
Og så gør al mulig snak fra kulturministeren om provinspuljer og kultur i hele landet kun det hele mere skingert. Det er ikke troværdigt. Og det her handler ikke om kulturpoli-tik, men om afvikling af kul-turpolitik. Lupholderen hører da også i sin øresnegl, at Bri-ans ministerium i al hemme-lighed er blevet omdøbt til KulturAFVIKLINGSministeri-et, men indtil videre har man kun skrevet AFVIKLINGS med usynligt blæk, som kun de rigtigt hardcore lupholde-re kan læse. Man vil lige lade offentligheden vænne sig til de nye toner, inden Brian springer ud af skabet som Afviklingsminister. Foreløbig er udspringet udsat til 2008.

Det, der så også vil ske med den vedtagne lovændring, er det samme, som vi oplevede i 1990-96, hvor der også var variabel refusionsprocent, nemlig at oppositionen vil komme op af starthullerne med forslag til at øge finans-lovsbevillingen til egnsteatre, så refusionsprocenten kan blive hævet. Vi er altså på vej ind i det årlige cirkus, hvor egnsteatrene igen og igen skal reddes på målstregen. De, der ikke lige er forholds-vis nye kulturministre eller grønne fuldmægtige i Kultur-

ministeriet, vil nikke genken-dende til en situation, hvor der først udmeldes en refusi-onsprocent i frit fald fra år til år. Derefter vil behjertede oppositionspolitikere prøve at få rettet den forestående ska-de op. Forskellen fra den-gang i 1990'erne er bare, at dengang fandtes der et for-jættende fænomen, et alter-nativt kulturpolitisk flertal i Folketinget, som havde man-dater til at redde egnsteatre-ne på målstregen. Et sådant alternativ kan lupholderen ikke lige få øje på i dag. Så risikoen for egnsteater-kol-laps i 2008 er mere reel end nogensinde. Ellers må man jo sætte sin lid til, at de kom-mende egnsteaterkonsulen-ter, også kaldet PET (Poul (Bache)s EfterretningsTjene-ste, efter direktøren i Kunst-styrelsen, som ansætter dem), får lukket nogle egns-teatre i en fart, så de tilbage-blevne får ordentlige arbejds-vilkår. Til det brug må man i Kunststyrelsen kunne lave en simpel økonomisk kalkule, der viser, hvor mange teatre, PET skal lukke om året, for at økonomien ikke kolliderer for de tilbageblevne. Facitli-ster er altid en god ting. Og Brian vil som bekendt ikke have flere egnsteatre, siger han.

Og imens alt det her foregår, har Brian sendt et udkast til egnsteaterbekendtgørelse til høring. Det er virkelig de økonomiske strammere, der har ført pennen. Der må ikke være slinger i valsen mere. Alt skal indberettes og kontrolleres. I kommunens aftale med egnsteatret må der ikke mere stå, at tilskud-det pris- og lønreguleres med den og den procent. Næ, der skal år for år i den fire-årige periode stå præcist, hvilket kronebeløb egnsteatret skal have i tilskud. Og aftalen må ikke rumme en genforhand-ling, der kan medføre for-højelse af kommunens til-skud til egnsteatret. Fire-åri-ge stagnationsperioder er til-syneladende rytmen i landets teaterpolitik. Jo, for så er der styr på økonomien, vil fuld-mægtig Brian sige. Men er det til gavn for kunsten eller teaterudviklingen, vil luphol-deren spørge. Og det viser selvfølgelig kun, at han (altså lupholderen, ikke Brian) ikke har forstået en tøddel af, hvad borgerlig kulturpolitik går ud på.

Børneteater i stor størrelse

Opbrudstider

Aalborg Teater er aktuelt med forestillingen 'Fucking Aalborg' i et tæt samarbejde med to af byens mindre konkurrenter, Jomfru Ane Teatret og Jako-Bole Teatret. Aarhus Teater, der i et par år har produceret anmelderroste hiphop-forestillinger, arbejder i indeværende sæson sammen med Corona La Balance om 'Forestillingen om Kejserens Nye Klæder', der har premiere i slutningen af september og byder på interaktivt teater. Og Odense Teater opførte gennem flere sæsoner ungdomsforestillinger som co-produktioner med BaggårdTeatret.

Så landsdelsscenerne kender udmærket til de producerende børneteatre og deres kunnen og har blik for dialogen og samarbejdsmulighederne.

Det Kgl. Teater gør mest i store egenproduktioner og små gæstespil, og Det Danske Teater har traditionelt lavet en turnerende familieforestilling hvert andet år.

Men det er opbrudstider. Nye strukturer, jagen på publikumstal og indforskrevne forpligtelser i de økonomiske kontrakter med Kulturministeriet giver fornyet fokus på børneteaters muligheder.

Børneteateravisen er taget på tur i miljøet.

caj

Af Randi K. Pedersen
Illustration:
Bob Katzenelson

Danske børneteatre spiller generelt for klart definerede aldersgrupper og tilskuertal. Det samme gør Den Jyske Opera, og til dels Det Kongelige Teater. Men i takt med, at de store, stationære og turnerende teatre har sat fokus på teater for børn, er forestillingerne også vokset i volumen. Hvilket tyder på, at de store producenter og købere på markedet har en anden tilgang til området.

Den nære, direkte kontakt mellem skuespillere og tilskuere lader ikke til at spille nogen større rolle. De fleste af de store, flotte og spektakulære produktioner sigter også særdeles bredt, hvad målgrupperne angår. Desuden er dramatiseringer af populære børnebøger af relativ ældre dato synligt højt i kurs, når der vælges repertoire.

Oftest præsenteres en opsætning som egnet for et publikum fra 0-100 år, en tendens der også ses blandt de opsøgende børneteatre. Eller det kaldes kort og godt familieteater. En gammel juletradition, som måske ikke egner sig til hvad som helst.

Men hvorfor spille teater i den store størrelse for små børn? Hvad driver dem? Er det pligt og påbud eller også lyst og trang? Og hvilke tanker og kunstneriske intentioner står bag de spektakulære opsætninger, hvor musik er et must.

Børneteateravisen har spurgt producenterne.

Store scener, store børn

Det Kongelige Teater har tilsyneladende fået flere forestillinger for små og store børn. Til gengæld er det tyndt med tilbud fra det nyetablerede Københavns Teater, der har lovet eksperimenterende børneteater. Så samlet set indskrænker de store københavnske teaters børnetilbud i stor størrelse sig til det ny-fusionerede folketeatret.dk's turnéforestilling 'Vinter i Lønneberg'.

Rikke Sanderhoff Mørch varetager formidlingen af børneteater på Kongens Nytorv. Hun bekræfter, at nationalscenen har sat større fokus på teater for børn.

»Vi vil profilere Det Kon-

Teater for børn er blevet trendy. I dag har alle større teatre i Danmark børne- eller såkaldte familieteaterforestillinger på repertoiret.

gelige Teater på de store børneforestillinger – ikke konkurrere med børneteatrene på små forestillinger. De store scener skal bruges til store teateroplevelser målrettet de større børn, og vi har planer om flere egenproducerede forestillinger om året. I denne sæson har

vi to. Når det handler om de mindre børn, er vi utroligt glade for samarbejdet med en række børneteaterensembler, som gæstespiller på Det Kongelige Teater.»

I anbefaler forestillingerne til bestemte aldersgrupper, hvorfor det?

»Det er en information, de fleste købere er glade for at få,« siger Rikke Sanderhoff Mørch.

»Små børn får ikke meget ud af teater med en masse medvirkende på de store scener. Derfor taler vi med dramaturgerne og ensembleterne om, hvilke alders-

gruppe en forestilling retter sig mod.«

For hele familien

Et synspunkt, der ikke lader til at deles af det tidligere Det Danske Teater, hvor forpligtelsen til at producere og turnere med forestillinger for børn er fulgt med ind i fusionen folketeatret.dk.

»Men børne- og familieteater er noget, vi gerne vil,« understreger dramaturg Astrid Daugaard.

»Det drejer sig jo om fremtidens teatergængere. Vi spiller for en aldersgruppe fra ca. seks år og op, og vælger forestillinger, som vi tror også vil interessere voksne.«

Overvejer I at få flere, store familieforestillinger på repertoiret?

»Det har vi ikke diskuteret, men min egen fornemmelse er, at der godt kan være behov for at producere mere end én, stor familieforestilling pr. sæson.«

Astrid Daugaard peger på nedskæringer på skoler og institutioner, der medfører, at familierne selv tager med børnene i teatret. Derfor har man taget

initiativ til Børneboxen, hvor børneteatrene kan gæstespille.

»De siger, der er stort behov for, og de er så gode til det,« mener hun.

»Vi er meget glade for at være i dialog med dem, for småbørneteater er jo nyt for os, og børneteatrene har bare så stor erfaring på området.«

Ifølge Astrid Daugaard ønsker folketeatret.dk ikke at ødelægge noget for de eksisterende, stationære børneteatre eller tage brødet ud af munden på dem. Tværtimod vil man gerne være med til at øge udbudet af børne- og familieteaterforestillinger i København.

En del af profilen

Direktør Steen Pade fra

Mere af det samme

Det er ikke kun store institutionsteatre, som har indflydelse på børne- og familieteater i den store størrelse. Også teaterforeningerne bestemmer, hvad der spilles på de store scener. Når det kommer til valgmulighederne, er de om ikke utilfredse, så heller ikke imponerede. Til gengæld supplerer flere familieforestillingerne med produktioner af de små børneteatre.

Begrænset udvalg

Egon Bjørn-Andersen fra Herning fortæller, at de både spiller små og store forestillinger for børn.

»Vi har en klar holdning til og en politik om at spille teater for børn. De er de kommende teatergængere, og der er stor søgning til det.«

Det koster nogle penge, som man er villig til at betale, selvom ændret støtte gør fremtiden usikker. Men teatrets meget store sal sætte nogle fysiske begrænsninger for at spille for børn, så nu forsøger man at etablere en lille sal i den store. En anden begrænsning er for få forestillingsmuligheder i den store størrelse.

Kunne du forestille dig, at f. eks. Århus Teaters børneforestillinger også kom på turné?

»Det ville da være dejligt!«

Teaterforeningerne i Vordingborg og Horsens kalder det hele familieteater. I Vordingborg lægger man vægt på, at børn også ser teater med deres familie. Inge Sørensen oplyser, at en række børneteaterforestillinger suppleres med én stor forestilling pr. sæson, som nu i Ny Vordingborg kommune vokser til to forskellige med hver deres spillested.

Hvad afgør valget af de store forestillinger?

»Når det nu er store scener, må historien godt være genkendelig og med musik og masser af lys. Indholdsmæssigt foretrækker vi de små, nære forestillinger,« siger hun.

Populære kendisser

I Horsens vælges repertoire efter, om producenterne erfaringsmæssigt står for bred aldersdækning og høj kvalitet.

»I år har Det Danske Teater valgt en ny bog om Emil Lønneberg, så det er lidt anderledes,« konstaterer teaterforeningens Ole Rasmussen. Der er stor interesse for familieforestillingerne, og han tror, at familierne gerne vil følges ad til nogle fælles oplevelser. Angiver teatrene ikke aldersgrænser, ringer han og spørger, så børnene ikke er for små.

I år er der ifølge bestyrelsesmedlem Jette Pedersen ingen store familieforestillinger på Bornholm.

Hvorfor ikke?

»Vi sætter så overmåde megen pris på det opsøgende børne- og ungdomsteaters høje kvalitet og intimitet. Det med at smide en masse børn ind i Rønne Teater, hvor de ikke rigtig kan se eller høre, er problematisk. Familieforestillinger med jublende børn kan også være lidt af en illusion,« synes hun.

Men det sker, at man vælger f.eks. en forestilling med Det Danske Teater. Det gør man også i Viborg, hvor Irene Kroager Andersen beklager, at børneteatrene ikke har råd til at lave teater i stor størrelse.

Det Danske Teater har mange penge, men de og et par andre turnéteatre, hvor kvaliteten ikke altid er god, vælger kendisser, som er populære hos forældrene.

»Herude har vi jo store teatrum, men udvalget af forestillinger er meget, meget lille,« understreger hun.

»I provinsen tør teaterfolk og -foreningerne ikke prøve noget nyt, så det bliver altså meget af det samme,« lyder konklusionen fra Viborg.

Københavns Teater oplyser, at børneteater stadig indgår i profilen for Teater X, selv om det har skiftet navn til Camp X.

Men Camp X har kun ungdomsforestillinger på repertoire.

Har I glemt børnene?

»Nej,« forsikrer Mette Hvid Davidsen, chef for Camp X.

»Vi har valgt at starte med det, vi vidste mest om, nemlig teater for unge. Samtidig har vi indledt et samarbejde med Teatret Zeppelin om en forestilling for børn helt ned til 12 år. Men vi skal spille for alle aldersgrupper.«

Ønsket er, at børne- og ungdomsteatret skal være en ligeså stor del af profilen, som det øvrige teater. Ikke noget med, at Camp X gør det og det, og også liiige laver noget børneteater. Det skal integreres – tematiske og kunstnerisk – i teatret linje, som er 'virkeligheden ind på teatret og teatret ud i virkeligheden'.

»Vores opdrag er at udfordre teatret. Det gælder også børneteatret. Derfor tager det tid, før vi kan præstere noget. Vi har ikke lyst til bare at bralde ud med noget, der ikke er gennemtænkt, og vil også gerne være et supplement til dét, andre gør godt i forvejen. Så vi tager rundt på festivaler hjemme og i udlandet for at blive klogere.«

Bliver Camp X' børneteater i den store stil med mange hundrede tilskuere?

Mette Hvid Davidsen lyder forundret:

»Interaktivt teater, som Camp X arbejder med, er ikke egnet til 400 tilskuere. Vi har et børneteaterprojekt i støbeskeen til foråret, men venter med at sætte det på repertoire. Men det skal nok komme,« lover hun.

Et stort dilemma

Louise Schouw fra Teater og Event producerer små og store forestillinger for børn og voksne helt for egen regning og risiko. Uden offentlig støtte er det et særligt stort dilemma at vælge et repertoire til de store scener, mener hun.

»Jeg har lige diskuteret det med et spillested i dag. Det er et stort problem, at man kan have et topprodukt af en forestilling – anmelderrost og det hele – men svært at sælge, fordi forældrene ikke kender historien i forvejen. Så det må hverken være for trivielt eller skræmme forældre og bedsteforældre væk,« siger hun.

Derfor påpeger Louise Schouw, at udfordringen er at finde materiale til forestillinger, som er af god kvalitet, og som 'hr. og fru Køber' tør satse på.

»På et tidspunkt tænkte jeg på at alliere mig med nogle af de nyere børnebogsforfattere som f. eks. Lene Køberbøl i stedet for altid at gå til Ole Lund Kirkegaard. Men det er jeg gået væk fra, fordi de voksne i familierne ikke kender nutidens forfattere fra deres egen barndom.«

Man kan måske gøre forældre og købere interesseret i en forestilling, de ikke kender på forhånd, ved at få et kendt og populært navn på rollelisten eller som instruktør. Men Louise Schouw understreger, at det bestemt ikke er nogen garanti.

Koncept på hjemmesiden

På Den Jyske Opera har Birgitte Holt Nielsen ansvaret for operaerne for børn. Oprindelig en pligt, pålagt operaen af de bevilgende politikere. I dag et krav som

operaen selv har forlangt skrevet ind i sin resultatkontrakt.

Som det eneste af de store teatre har operaen formuleret sit børneoperakoncept på hjemmesiden. Nyttigt for en nysgerrig journalist.

Men hvorfor ellers?

»Vi bruger konceptet til som afdeling at placere os i den store organisation, Den Jyske Opera jo er. Repertoiret bestemmer vi fuldstændig selv, og vi går ikke efter populære børnebøger. Valget sker ud fra en kunstnerisk nødvendighed og ønsket om at få en vis sammenhæng med forestillingerne for voksne. Men desværre betyder en kendt titel og især prisen meget for afsætningsmulighederne til teaterforeningerne,« siger Birgitte Holt Nielsen.

Der er ikke mod til moderne opera. Så skulle den da tilbydes næsten gratis.

»Og så ville det jo dumpe markedet, og det kan vi jo ikke! Så det er mest i formidlingsarbejdet, vi prøver at gå nye veje.«

Den Jyske Opera producerer små forestillinger målrettet bestemte aldersgrupper og tilskuertal. Et valg baseret på faglig viden og erfaring med opera for børn. Politikerne har aldrig stillet krav om mange tilskuere – eller om få! Men der er en nedre grænse, hvis børnene skal have en oplevelse. Derfor skal man ifølge Birgitte Holt Nielsen være bevidst om, hvad man gør, og aldersbestemme forestillingerne.

Nedbryder barrierer

Landsdelsscenerne har også pligt til at spille teater for børn og unge. Det ligger ifølge dramaturg på Århus Teater, Trine Thomsen, i fire-åraftalen med Kulturmi-

nisteriet. Men teatrene har også en lang tradition for at gøre det.

»Hvordan vi fortolker forpligtelsen, er helt vores eget valg, og aldersgruppen kan skifte fra år til år. Vi bevarer familieforestillingen på den store scene, men laver også en forestilling i samarbejde med Corona La Balance,« fortæller hun.

Initiativet er teaterchef Madelaine Rønn Juuls, som vil nedbryde barriererne mellem store og små teatre og få noget nyt og godt ud af det.

Hvad går I efter, når I vælger repertoire til de store børne- og familieforestillinger?

»Det udspringer af mange ting, og vi ser slet ikke efter noget kendt, men gode, teatraliske muligheder. Det er sjovt at finde noget helt nyt eller lade flere genrer smelte sammen. Men det kan også være en klassiker, der er interessant.«

Odense Teater producerer familieforestillinger for børn fra skolealderen. Kriteriet en god tekst, som giver basis for en god opsætning, fremfor om målgruppen starter ved syv eller ni år. Titlen betyder også altid noget, for det er den, familierne køber.

»Vi spiller ikke, hvad jeg kalder børneteaterforestillinger. Teatrets holdning er, at teater for mindre børn ikke er det, Odense Teater er bedst til. Men det er andre,« pointerer vikarierende dramaturg, Tanja Marcher.

Hvad med musik?

»Jeg har ikke hørt krav om musik. Vi sidder ikke og krydser af – nå, der er musik i, så den tager vi. Men musik er jo godt i familieforestillinger,« mener Tanja Marcher.

Udbredt respekt

Gør man status på baggrund af Børneteateravisens undersøgelse, afkræftes eventuelle fordomme om, at de store producenter af børneteater er ude på at tryne de små. Tværtimod giver flere udtryk for, at de kan lære meget af børneteatrene og deres dygtighed og lange erfaring på området, som der er udbredt respekt for. En holdning, der blandt andet viser sig ved den stigende tendens til, at også de store producenter og teatre lader en aldersmæssig anbefaling følge den enkelte forestilling.

En rundtur

De tre landsdelsscener og Den Jyske Opera spiller til sammen syv forskellige, stationære børne/familieforestillinger i den store størrelse. Tælles Team Teatret med er tallet ni. Derudover turnerer Den jyske Opera med to børneoperaer for højst 200 tilskuere.

På de store scener i det øvrige land – bort set fra hovedstaden – tilbydes børnepublikummet fem forskellige turnéforestillinger, hvoraf tre er produceret af Det Danske Teater. Desuden har nogle af de store teatre gæstespil af turnerende børneteatre på repertoire.

Københavns Teater har på nuværende tidspunkt kun ét, stort teatertilbud til børn. En turnéforestilling fra Det Danske Teater, som spilles stationært på Folketeatret. Børneboxen samme sted tilbyder foreløbig to gæstespil med turnerende børneteatre. I foråret 2008 præsenterer Camp X et eksperimenterende udspil på børneteaterområdet.

Det Kongelige Teater har seks forestillinger for børn på repertoire i denne sæson: To småbørnsforestillinger, produceret af gæstespillende børneteatre; et gæstespil fra Pantomime-teatret i Tivoli er for store og små børn, ligesom en af teatrets egne balletrepræmierer; en ny, stor musicalforestilling og en nyopsætning af en klassisk juleballet er målrettet store børn.

Det handler om professionalisme

BørneTeaterSammenslutningen indfører optagelseskriterier, der sætter det professionelle aspekt i centrum

Af Carsten Jensen

For et år siden gik bølgerne højt ved BørneTeaterSammenslutningens (BTS) generalforsamling (se BTA 138 fx. via www.teatercentrum.dk), hvor organisationens identitet og fremtidsudvikling var lagt til storvask.

Her blev ønsket om strammere optagelseskriterier lanceret – for ad den vej at signalere, at her var en organisation udelukkende for professionelle børneteatre.

Baggrunden var bl.a., at en gruppe større og mindre børneteatre som producenter på fuldtid havde svært ved at acceptere, at der blandt organisationens medlemmer var flere teatre med et så ringe aktivitetsniveau, at der primært var tale om en delidsbeskæftigelse – og at det også influerede på kvaliteten og dermed på BTS' og børneteaterområdets generelle omdømme.

Siden har BTS' bestyrelse i al stilfærdighed arbejdet ihærdigt på at sætte ord på organisationens værdigrundlag og lave vedtægtsændringer, der kunne tilfredsstille kravet om forandring og være med til at udvikle BTS i den rigtige retning.

Resultatet blev fremlagt på dette års generalforsamling, hvor de fremmødte i noget nær enighed vedtog nye optagelseskriterier for organisationens medlemmer.

Fremover kan et teater således kun optages i

BTS, hvis der er tale om et producerende professionelt teater, der har fagligt interessefællesskab med organisationen og opfylder visse betingelser.

Teatret skal modtage offentlig drifts- og/eller produktionsstøtte eller teatret skal opfylde tre betingelser; a) have haft kontinuerlig drift i mindst to år, b) påvise indtægter ved egenproduktion i form af salg for min. 80.000 kroner eller salg af min. 15 forestillinger til minimumspris og c) mindst et af teatrets egenproduktioner skal være refusionsberettiget.

Revitalisering

Dermed kan store børneteaterproducenter som Det Kgl. Teater og Den Jyske Opera altså principielt søge optagelse i BTS (!), mens man håber at 'lukke af' nedefter, så et børneteater fra vækstlaget skal nå at vise sit værd og et rimeligt aktivitetsniveau, før det kan blive en del af den samlende organisation for landets professionelle børneteatre.

De nye regler vil også kunne ramme eksisterende medlemmer, for hvis et teater ikke opfylder optagelseskriterierne i to på hinanden følgende sæsoner, ophører medlemskabet af BTS automatisk.

Organisationen har dog også sørget for en kattelerm i form af bestyrelsens mulighed for at give dispensation for ovenstående. Det kan bl.a. komme på tale, hvis et ellers velfungerende

medlemsteater med ganske få beskæftigede i en periode ligger stille pga. sygdom eller job på andre teatre.

Med stramningen håber BTS altså at fremstå som garant for professionelt børneteater, ligesom man håber, at forsøget på at skaffe 'ren luft' vil være med til at revitalisere såvel organisation som de løbende kvalitetsdiskussioner.

Og selvom BTS optog to nye teatre – Munk og Pollner Teaterproduktion og Teatret på Hjul (hvis nyeste forestillinger anmeldes på de følgende sider) – er organisationen allerede slanket rent medlemsmæssigt. Siden sidste år har seks teatre nemlig forladt BTS som følge af lukning, økonomisk lavvande eller kontingentrestance.

BTS består nu af 56 medlemsteatre.

Formandsskifte

Generalforsamlingen valgte også ny formand, idet Henrik Køhler efter sit skifte fra Jytte Abildstrøms Teater til leder af Teatercentrum ikke længere er tilknyttet et børneteater og derfor fratrådte.

Jørgen Carlsund (Corona La Balance) blev med akklamation valgt til ny formand – men kan glæde sig over at have få assistance af hele den gamle og genvalgte bestyrelse: Sus Hauch (Batida), Ebba Bertelsen (Jomfru Ane), Jesper La Cour Andersen (Det Fortællende Teater) og Tore Müller (Limfjordsteatret).

Ny formand for BTS

Jørgen Carlsund (f. 1959) er valgt til ny formand for BørneTeaterSammenslutningen (BTS) og føjer dermed endnu en kasket til et energisk virke inden for dansk børneteater, hvor han p.t. også er danser, koreograf, instruktør og kunstnerisk leder i statsensemblet for børneteater, Corona La Balance.

Han er autodidakt danser og har siden 1988 som kunstnerisk leder stået bag produktionen af 22 forestillinger i Corona Danseteater – og har selv medvirket i halvdelen af dem. Han og teatret modtog i 1999 såvel Reumertprisen for Årets Bedste Børneteaterforestilling ('Happy End') som Danmarks Teaterforeningers pris som Årets Børneteater.

Det organisatoriske arbejde tæller bl.a. De Danske Dansekompanier (medstifter) og BTS' Kvalitetsudvalg og Festivaludvalg.

I tankerne ser Anne allerede hjernekirurgerne parat til indgreb. Anne Dalsgaard, Flemming Bang og Birgitte Prins er på banen. Foto: Teater Hund

Herligt hjernesvind

En rap, farvestærk tegneseriestil gør et svært emne begribeligt og voldelig skægt at se på

ANMELDELSE

Teater Hund: Tænk engang! Idé og instruktion: Methe Bendix. Koreografi: Erik Pold. Scenografi: Jacob Langaa-Sennek. Medvirkende: Anne Dalsgaard, Birgitte Prins og Flemming Bang. Aldersgruppe: 5-12 år. Set april 2007. Kan opleves på Horsens-festivalen 14.-16.9. www.teaterhund.dk

Tidens feterede hjerneforskning kan nu også opleves i børneteatret. Hos Teater Hund, hvor væggene ligner regneark – hvide og kvadrerede. Ganske vist er der betydelig mere rablende herligt hjernesvind end realvidenskab i 'Tænk engang!'. Men det er ikke pjat det hele. Det er et flot eksempel på en vellykket og klogt anskuet dramatisering af et svært emne. For hvor kommer tanker fra? Kommer de indefra? Eller måske udefra? Og når man tænker på noget, er det så ovenpå?

En rap, farvestærk tegneseriestil gør forestillingen voldelig skægt at se på og begribelig for aldersgruppen. Vi kan nemlig se tanker. Alle kan være med, når de medvirkende udfolder deres – bogstavelig talt – ustyrlige, absurde kropssprog i 'samspillet'

med tre, store firkanter. For det er det, der hele drejer sig om for Anne, firkanter og forskellighed.

Anne har firkant-fobi, og det tærer slemt på selvværdet. Når hun ligesom kammeraterne vil forme firkanter i modellervoks, slår fingrene sludder. Så Anne må til lægen, der med store, komiske armbevægelser laver ballarnatesten og knipsetesten. Men der er ingen ydre defekter. Det er tankerne, den er gal med.

Måske er de ikke firkanter nok, for de blokerer for Annes firkantnageri, og hjernedoktorerne må på banen.

Skæg satire

I et orgie af pragtfulde sjaske- og sugelyde går de om bord i den stakkels piges hjerne. Stikker i til albuerne, smider væk, omformer og gør ved – et syn, der godt kan gøre én bange. Heldigvis er det kun en væmmelig tanke, der drøner rundt inde i hovedet på Anne. Hun skal ikke opereres, bare kigges på, og publikum er med hele vejen. Langt ind i Annes hjerne, hvor der foregår gyseligt sindsoprivende ting, når Hæmmerne og Fremmerne slås om magten. Et dejligt kontant billede på de modsætningsfyldte følelser og tan-

ker, som er med til at afgøre, at nogle har det godt og andre skidt.

Særligt hæmmerne er hidsige, slår om sig og siger lyde for at hyle stakkels Anne ud af den. De har overtaget over Annes personlighed, mens Hæmmerne ligger sløve hen og knapt løfter en hånd for at hjælpe hende. Ikke engang kontrolrummet, centret for det hele, magter at få Anne til at skabe en firkant. Tværtimod opstår der totalt kaos.

Men så kommer professor Pia på banen og satiren skærpes. Hverken hendes storskriddende heppekor 'Væk med de grimme tanker og ind med de gode tanker' eller tv-showet 'Stjerne for en firkant' fjerner firkant-fobien. Til gengæld er det skarpt og skægt, når Anne vinder, fordi professor Pia har manipuleret!

Der skal en djærv, jysk dame til at få Anne til forstå, at tanker kan styre det, man gør. Ligesom der er mange måder at tænke på og mere end én måde at gøre tingene på. Og så kan Anne alligevel godt lave en firkant!

Randi K. Pedersen

Sej dukke på springtur

En rødhåret dukke på en halv meter er hovedpersonen i Nikoline Werdelins børneteaterdebut hos Teatret Lampe. Foto: Teatret Lampe

Sære dukkevæsner og vilde strabadser er ingredienser i Nikoline Werdelins spil om en piges løsrivelseskamp fra to ignorant forældre

ANMELDELSE

Teatret Lampe: Pigen der rejste sin vej. Manus og instruktion: Nikoline Werdelin. Dukker: Martin R. Olsen. Komponist: Peter Jan-kovic. Harmonika: Niels Martinussen. Scenograf: Helle Damgård. Medvirken-de: Anne Nøjgård, Rasmus Munch og Margit Szlavik. Aldersgruppe: 6-11 år og familieforestilling. Set april 2007. På programmet på Horsens-festivalen 16.-19. september. www.teatret-lampe.dk.

Knivbevæbnede grå og albinohvide kloakrotter i megaformat med skinnende øjne, lædervest og rockerattituder. Samfunds-afkoblede geder, som ikke fatter en brik og slår panden ind i en sten, mens de snakker. Slatne sammen-sunkne mosebørnsvæsner, som ligner udtørret ål i strømperne. Det er ikke en helt almindelig verden pigen i Teatret Lampes nye forestilling 'Pigen der rejste sin vej' møder, da hun en dag rejser hjemmefra.

Det er hendes forældre nu

heller ikke. De entrerer scenen som to par kodyle bensæt der dumper ned fra oven og fylder mægtigt op på scenen, hvor stykkets hovedrollefigur: Deres datter – en rødhåret dukke på en halv meters penge sider og digter løs. I sin egen verden, vel at mærke. For forældrene har for travlt med indretning af hus med gulvvarme til at ænse deres datter og de lyster og behov, hun nu har. Med buksestoffet slaskende over kondiskoen størrelse 320 XL taler og fornærmer faren moren, alias et sæt hudfarvede ben med store knæskaller og røde sutsko.

Martin R. Olsen gør dukker til noget, der fænger hos de 6- til 11-årige. Og Anne Nøjgård, Rasmus Munch og Margit Szlavik

forstår at føre dukkerne med genkendelige og humoristiske betoner, så der flere gange lyder et 'Øj, hvor er det godt lavet!', fra de tydeligvis optagede poder, som rykker frem på bænken.

Løsrivelsesproces

Nikoline Werdelin, som udover at stå for instruktionen også her debuterer som børneteaterdramatiker, har også børnene med sig på tekstsiden. Mest udtalt fordi personerne og dyrene i historien går til grænsen og lidt ud over, det børn typisk er opdraget til at forstå som passende og pænt sprogbrug og opførsel. Mosebørnsnerne siger 'fuck neglebørster og rene sokker', faren rimer om moren

med ord som 'dine tunge bryster'. Og pigen siger 'En fed ged var led og sked i et bed', sætter lorte foran skole, kjole, mose m.m., og top-per med 'Jeg har været gennem så meget lort, siden jeg stak af hjemmefra. Mine underbukser fuld af brem-sespor'.

Men også fordi historien, via et helt kriminalistisk plot og rækken af farefulde møder, som pigen ryger ud i, tydeliggør mindst tre ting: en løsrivelsesproces med alt hvad dertil hører af drømme om sejre og berømmelse, en kritik af forældrenes optagethed af det materialistiske, samt det at alle – også og måske især børn har brug for kærlig opmærksomhed og 'en tryk havn'.

På tekstsiden kunne jeg

godt have tænkt mig mere tilbageholdt magi og finurlighed. Men det ændrer ikke på, at de børn, som jeg så forestillingen sammen med, tydeligvis godt kunne spejle sig i pigens frigørelses- og selvstændiggørelsesproblematik. Og at de nød at se den fremstillet på sej dukketeater-vis.

Pigen vender tilbage til nogle tilsyneladende mere forstående forældre. Men historien er heldigvis ikke sukkersød happy ending. Pigen anser med replikken 'jeg skal snart ud at rejse igen, – at der nok bliver brug for endnu en eller flere ture ud i den farlige verden.

Kirsten Dahl

Velmenende nissesjov

Som juleeventyr byder Teater Lille Hests 'Nissen der ville være berømt' på en anderledes historie. Men såvel tekst, rum og iscenesættelse minder for meget om børnefjernsyn overført til scenen

ANMELDELSE

Teater Lille Hest: Nissen der ville være berømt – et juleeventyr. Frit efter Kim Fupz Aakesons bog. Instruktør: Steen Haakon Hansen. Komponist: Thomas Hass Christensen. Scenografi og video: Tina Scherzberg. Kostumer: Lisbeth Helene Grusholt og Nynne Adelborg. Medvirken-de: Britta Thøgersen Toft og Line Skytte. Aldersgruppe: 4-9 år. Set april 2007. www.teaterlillehest.dk

En nisse som et træ af at bo på sin hynde i vaskekælderen og ikke gider spise risengrød mere begiver sig ud i menneskenes verden, lurar ind af deres vinduer, springer indenfor og bliver efter lidt fjernsynsskikkeri med 'Stjerne for en aften'-agtige serier besat af ønsket om at blive berømt 'og puttet ind i fjernsynet' – det er da et nyt og anderledes bud på en juleforestilling for børn.

Også når moralen er, at berømmelse ikke er idel

lykke. Nok kommer nissen i fjernsynet. Men ikke som 'fri fugl'. I stedet som turistattraktionsnisse i et bur i zoologisk have.

Og når krøllen på historie-halen er, at nissen slipper fri og tillige befrier alle de indespærrede dyr, som den inviterer hjem til sig i den etageejendom, hvor den selv er lykkelig for at vende tilbage til sit simple bosted på hylden i vaskekælderen.

For fjernsynsagtig

Tekstmaterien, som Kim Fupz Aakeson står for, har fine pointer. Den har fremdrift, og fortæller sig børnevenligt.

Teater Lille Hest er faldet for historien og har sat teksten i scene med Line Skyt-

te som nissen og Britta Thøgersen Toft som fortæller og alle historiens øvrige figurer.

I en scenografi med nissens vaskehuslyde i den ene side, og et podium, som gør det ud for fjernsynslænestole i menneskenes huse, bur i Zoo, m.m., bevæger spillet sig fremad, mens der på bagvæggen

vises videoanimationer af folks tapetserede stuer, en storbykulisser, folk i en bus, det cykelskur, hvor nissen må overnatte med en pedal i siden, og gadestrøget, hvor alle de eksotiske dyr fra Zoo trasker af sted mod nissens hus.

Britta Thøgersen Toft og Line Skytte spiller med glæde og udadvendt energi deres

roller. De er åbne og positive i deres publikumshenvendelser og energifyldte i deres rollespil.

Som teater har forestillingen dog 'for kraftig smag af børnebog' og for stor lighed i sine sceniske løsninger og sit imødekommende drive med mange velmenende Fjernsyn for dig – udsendelser. Et slør af overeksponeret venskabelighed lægger sig over forestillingen

Forestillingen er på mange måder for direkte i sin henvendelse. Både på tekstsiden, i rummets indretning og i iscenesættelsen savner jeg hemmelighedsfuldhed. Spænding omkring udfaldet og overraskelser i det sceniske.

Kirsten Dahl

Mindreverdsdjævelens hærgen

Forestillingen om livstruende ensomhed emmer af hudløst nærvær og intensitet

ANMELDELSE

Munk & Pollner Teaterproduktion: Ene men stærk? Manuskript og musik: Nils P. Munk, Stephan Pollner og Mathias Nielsen. Iscenesættelse: Rolf Hein. Medvirken: Stephan Pollner og Mathias Nielsen. Aldersgruppe: 13-99 år. Set april 2007. www.munkogpollner

Munk & Pollner har gjort det før, og med deres nyskrevne forestilling 'Ene men stærk?' præsterer de dygtige skuespillere det igen. En højaktuel debatforestilling med tænderskærende humor og dramatisk spænding.

Udgangspunktet er den dokumenterede ensomhed, der styrer alt for mange unges tilværelse. Men her bliver historien om Stephan, der prøvede at tage sit eget liv, ikke blot fortalt.

Den bliver spillet – emmen- de af hudløst nærvær og med sviende intensitet. Hurtigt zappende skift rammes ind af videoskærmens begrænsninger, og en fokuseret og underholdende iscenesættelse bringer os hele tiden videre.

En god musiker, en guitar, som Stephan ret fedt selv kan spille på, er sammen med videoen de strålende medspillere på turen ned ad mindreverds-bakken mod selvdestruktion. Især videoen udnyttes skægt og opfindsomt til formidable dialoger mellem Stephan på scenen og på skærmen. Eller med en af de tegneserieagtigt stereotypiske personer, han også spiller. Moderen og faderen blandt andre og den veltilpassede lillebror, som spiller fodbold og er trygt almindelig.

Der er også den søde, lækre dating-pige. Desværre stikker hun af fra Stephan, men erstattes højst overraskende af en engel! Og alle er de tilskue-

re til en barndom med for lidt på overskudskontoen og alt for meget mobning.

Mentalt fraværende

Stephans støttestok er sprutten, der jager mindreverdsdjævelen på flugt og får ham ud ad døren. Men den redder ikke hans liv. Det gør to venner med antennerne ude, som – modsat de mentalt fraværende forældre – ser faresignalerne og handler.

'Ene men stærk' kaldes en kabaret. At sangteksterne så er ret ordinære – bortser fra én om unge masse-mordere fulde af had – betyder mindre. Den musikalske servering er fremragende, og den lidt gumpetunge stil måske blot udtryk for et ønske om autenticitet. Numrene fungerer fint uden ligefrem at være det centrale i forestillingen, som til gengæld er et knaldgodt oplæg til den efterfølgende debat. Mens det, der virkelig rykker, som nævnt er Stephan Pollners sagligt berettende og dybt medrivende præstation.

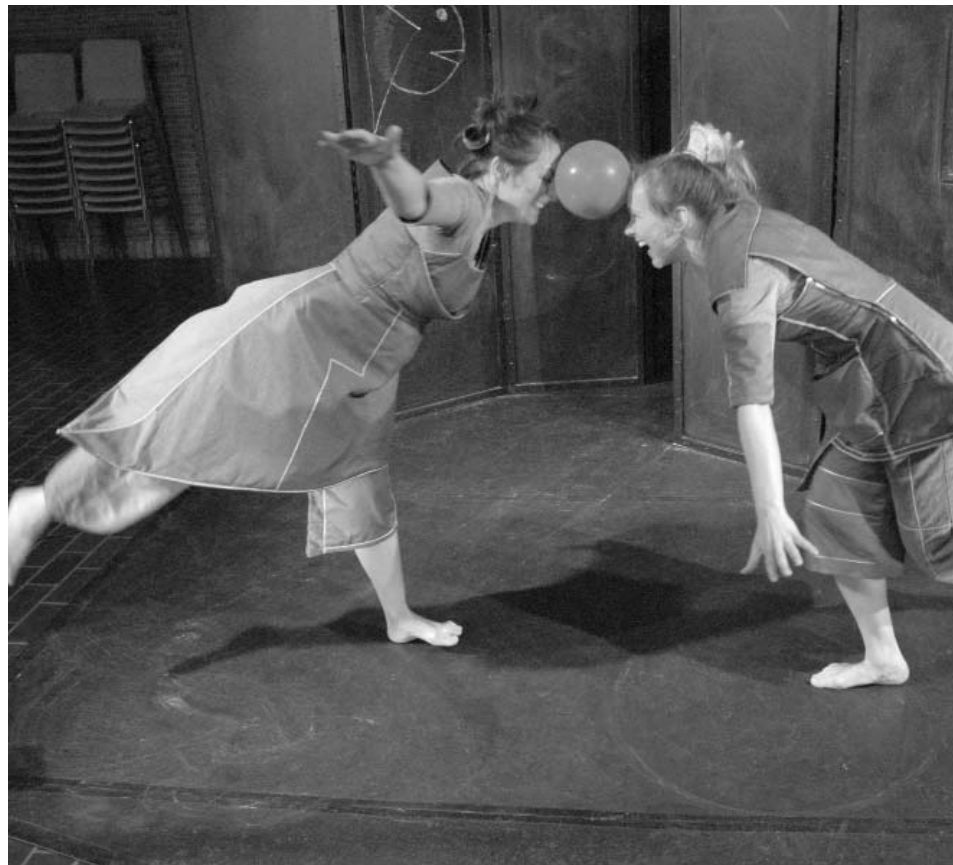
Mødet med den unge fyr, hvis indre

efter ti år i ensomhedens helvede er som en tikkende bombe, og som stritter af fortvivlet, ydre aggression, er en skræmmende oplevelse. Stephan er begavet nok til at undgå straf, men det gør ham ikke mindre tragisk. Tværtimod

medvirker det til at skjule, hvor skidt han faktisk har det.

Rystet holder man vejret af skræk, når Stephan kaster sig ud legen som massemyrden desperado. For hvad, hvis han mener det alvorligt, kommer man så levende fra forestillingen? Ja da, for så galt går det heldigvis ikke! Men tanken – og eftertanken – om, hvordan og hvorfor unge undertiden går amok, hænger ved længe efter.

Randi K. Pedersen

Anne Karina Nikolajsen og Nina Jeppesen i leg i småbørnsforestillingen om at eje og lege. Foto: Jonas Nørregaard

Dit-Mit-Vores

'Genklang' iscenesætter dansende og musisk med fnis og geometriske figurer, at det at dele er sjovere end at ville have det hele selv

ANMELDELSE

Nørregaards Teater: Genklang. Ide: Hans Nørregaard. Komponist: Per Spangsbjerg. Scenografi: Hans Nørregaard. Instruktion: Hans Nørregaard. Medvirken: Anne Karina Nikolajsen og Nina Jeppesen. Aldersgruppe: 2-5 år. Set april 2007. Kan opleves på Horsens-festivalen 14.-16. september. www.nrt.dk

Dansk børneteater er fyldt med låger, som bliver klappet op. Vægge med sprækker og rum som gemmer på ting og sager. I Nørregaards Teater er bagvæggen en grå miniature bykulisser. Sammenhængen, let forskudte sætstykker som forestiller flade og spidse husgavle. Foran dem møder det to- til fem-årige publikum to piger (Anne Karina Nikolajsen og Nina Jeppesen) i grå geometrisk kantede kjoler med gule kanter.

Som robotagtige statuer bevæger de sig rundt og rimer. Undervejs tegner de streger og geometriske figurer på hinandens kostumer og på byvæggen, som synes meget lille i forhold til dem selv.

'Skridt-kridt-hvidt', 'Tegne-regne-1-2-3', 'Streg-vej-Hej', siger de glade og fniser. De

tegner også firkanter og runde cirkler. De er meget optagede af deres tegneleg. De sætter ord på det de gør. Fx: 'streg-firkant-rund', 'klud-viske ud'. Og tilføjer et par kunstnernavne: 'Da Vinci – Stravinsky – Bjørn Nørgaard'.

De griner og stikker næserne sammen. De rækker ud efter det, de har tegnet og starter et lyd univers. Den ene af dem lægger øret ind til en af lågerne, som går op, og en rød bold kommer til deres overraskelse til syne. De danser med bolden mellem deres pander. De lader bolden hoppe højt og flyve både højt og lavt.

Venner igen

'Du må godt låne', siger pigen, der fandt bolden til den anden, som snart også har en ting, der gemmer sig bag en låge: En blå paraply. Paraplyen sætter en paraplysang og cancan-dans i gang.

I starten vil de gerne låne hinanden deres ting, bolden og paraplyen. Senere holder de fast ved 'Mit' og 'Dit'. De bliver sure på hinanden. Men finder så ud af at de faktisk savner hinandens selskab. Den ene tegner en vej på gulvet. En gul postbil triller ind fra en luge og kører ned ad en sliske. Pigen lader den transportere et brev med teksten: 'Jeg

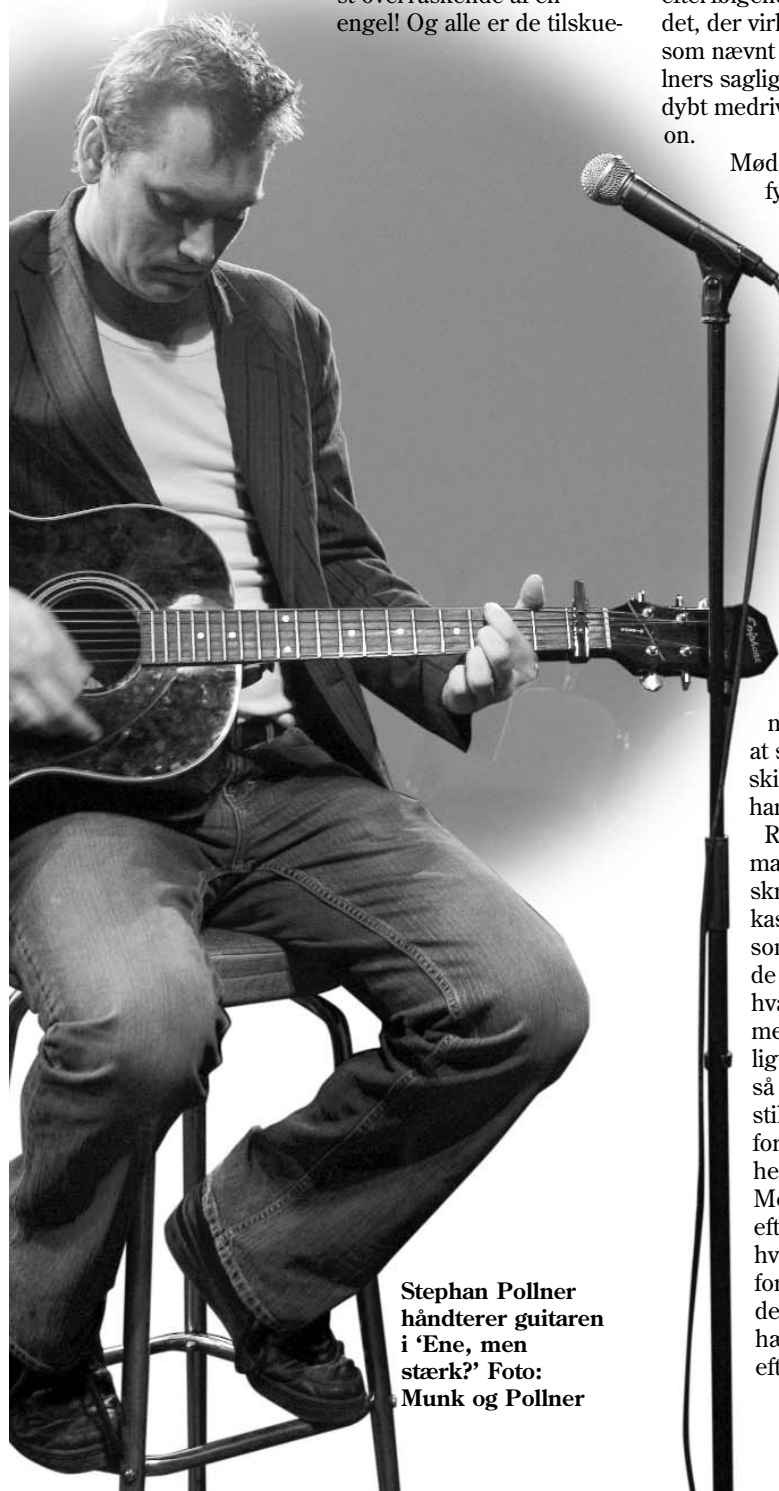
savner dig' hen til den anden pige, som returnerer med et 'jeg savner også dig', og 'kridt-kvittevit' bliver de venner igen. Glade tegner de hjerter på hinandens kostumer. De rækker 'værsgo den er til dig' den bold og den paraply til hinanden, som de før holdt så fast på kun var deres. Rimeremser: 'Gi-li'-godt låne'. Danser glade rundt og byder tilslut børnene op med et 'er der nogen som vil danse'.

For meget fnis

Historien er, som teatret selv pointerer, enkel og genkendelig for vuggestue- og børnehavebørnene. Formmæssigt har man i udtrykkets miks af musik, bevægelser og rimeremsetekst villet noget mere avanceret. Men udtrykket virker undervejs for manieret og gemacht. Fornemmelsen af udtænkhed lægger en dæmper på oplevelsen af autenticitet og oprigtighed i udtrykket.

At Anne Karina Nikolajsen og Nina Jeppesen, som bestemt både er charmerende og vævre på scenen, også har en tendens til at overspille deres roller, gør også spillet noget anstrengt.

Kirsten Dahl

Stephan Pollner håndterer guitaren i 'Ene, men stærk?' Foto: Munk og Pollner

Så mild som tin

Og så varm som kakkelovnen... Alexander Moukhai fortolker 'Den standhaftige Tinsoldat' for de halvandenårige med respekt og glæde – og skarp fiskekniv

ANMELDELSE

Teatret på Hjul: Den standhaftige Tinsoldat. Frit efter H.C. Andersen. Instruktør: Jacques S. Matthiessen. Scenografi: Alia Torik. Musik: Fredrik Lundin. Skuespiller: Alexander Moukhai. Aldersgruppe: 1,5-4 år. Set maj 2007. www.teatretpahjul.dk

Mildheden stråler ud af Alexander Moukhai. Sådan en overraskende blødhed og blidhed hos en stor mand med et rundt ansigt og varsomme hænder. Han siger ikke noget. Kigger bare ud på de halvandenårige og smiler lige så stille. Så tænder han et lille lys i en lygte – og så er denne forestilling i gang.

Et H.C. Andersen-eventyr er det. Men egentlig kunne Moukhai spille teater om hvad som helst. Som performer behandler han hver eneste lille dukke eller rekvirit så nænsomt, at hver ting får sin helt egen

historie. Det er næsten, som om han besjæler tingene. Ungerne sidder bare med åben mund og kigger og kigger. De stirrer på hans dragt – jo, den ligner deres egen fra sandkassen – og så ser de ham hælde noget usynligt i tragten og ned i en kasse. Og pludselig tager han færdigstøbte soldater ud af kassen.

For det er 'Den standhaftige Tinsoldat', som Teatret på Hjul har valgt at dramatisere. Et svært eventyr for de små, egentlig, fordi der sker så mange ting. Men i instruktøren Jacques Matthiessens fortolkning bliver dette eventyr netop velegnet til de mindste – og fortællelogisk for deres voksne – fordi hver enkelt scene opbygges ud fra den UNDREN, som er så karakteristisk for denne tinskabning. Soldaten fatter jo ikke, hvad der sker rundt omkring ham. Han mærker bare sin kærlighed, og han ved, at han må gøre alt for at få sin ballerina. Han tror

Dejlige, smilende Alexander Moukhai tryller eventyr frem, så selv en halvandenårig forstår pointen. Moukhai siger ingenting. Det behøver han slet ikke. Foto: Teatret på Hjul.

jo, at hun er et-benet ligesom han selv, bare fordi hun løfter det andet ben højt op under skørtet...

Saks og mus

Charmerende er det, at

Teatret på Hjul vitterlig er et teater, der kan trille – og at scenen er en vogn, der kan åbnes, så magien kan flyve ud til tilskuerne. Scenografen Alia Torik har skabt en fin og enkel dukkedekoration med en hus-

række, der kan åbnes og vendes og forvandles til både troldens stue og den fæle kloak.

Det med kloakken og kakkelovnen forstår dagens frederiksbergske dagplejebørn næppe. Men de stiller ikke spørgsmål. Et rør er jo et rør, og sådan er der så meget. Til gengæld er de ikke i tvivl om, at ballerinaen kan danse og næsten flyve, så skrøbelig som hun er i Moukhais plisserede udklip. Og uanset om de i forvejen kender til balletmusik og soldatermusik eller ej, så får de den elegant og præcist præsenteret i Fredrik Lundins charmerende lydcollage. Her får selv rotten sin egen musik; også på hjul, naturligvis. (At ungerne råber og tror, at rotten er en mus, er kun fint. Børn genkender jo også katte, før de kender løver...).

Fisk og trold

Formmæssigt er denne dukketeaterforestilling altså det gode gammeldags soloteater, hvor performeren både er dukkefører og den alvidende fortæller. Men fortællingen er forbilledligt klokkeklar, netop fordi Moukhai ikke prøver at psykologisere sin soldat eller sin æsketrold: Disse eventyrfigurer gør bare, som de nu engang gør.

Samtidig er forestillingen imponerende sanselig. Her er klodser i forskellige farver, her er hustage i forskellige former. Her er soldaten i det nære og prinsessen foran slottet i det fjerne. Her er det rare i legeværelset og det væmmelige i kloakken. Og selv den store, blågrå fisk, som spiser soldaten, er okay for rollingerne, også fordi hapsen er snildt foregået som gennemlysningsscene, så de små kan se, at soldaten ender inde i fisken. Det vildeste er faktisk Moukhais skarpe kniv, der afskæller fisken, tørrer den i forklædet (nej, det må I ikke efterligne, børn!), tager et flænsende hug ned gennem fisken – og finder soldaten inde. Hvilken lettelse!

Nærheden er med andre ord i top hos Teatret på Hjul. Moukhai har håndværkerens erfaringer stolt over hver eneste lille handling, og ungerne følger ham med spænding. Desuden er forestillingen lykkeligt befriet for morale eller opdragelse. Her er blot en mand, der spiller en historie. Helt rent. Og her er tydeligvis nogle børn, der lader sig opsluge af den. Akkurat lige som tinsoldaten, der fik øje på 'den nydelige lille Dandserinde'.

Anne Middelboe Christensen

Lige på krogen

Tænk at der virkelig svømmer hajer midt i København, lige i voldgraven rundt om Rosenborg...

ANMELDELSE

Marionetteatret: Dykkeren. Idé: Bent Nørgaard. Instruktør: Carl Press. Scenografi: Per Christensen og Carl Press. Musik: Johannes Mørch. Dukeskuespillere: Maria Garde, Paul Arne Kring og Rolf Søborg Hansen. 25 min. Aldersgruppe: Alle (nok bedst 1-6 år). Set august 2007. www.marionetteatret.dk

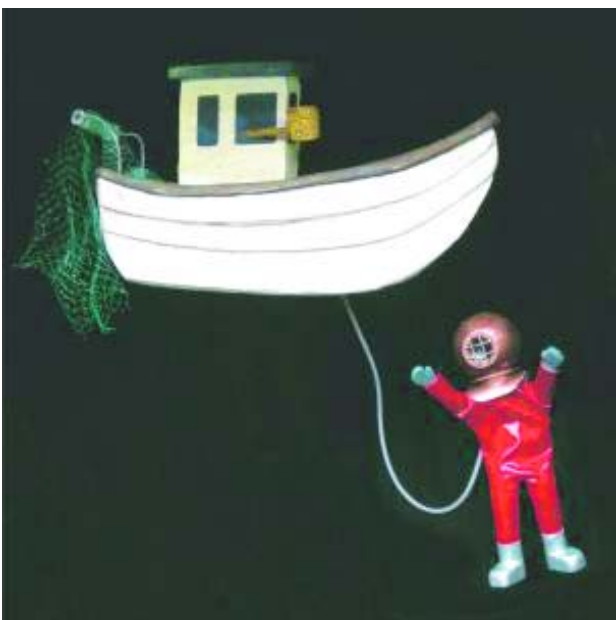
Marionetteatrets lille kasseåbning er pirrende sort, ovre i hjørnet af alt det grønne i Kongens Have. 'DYKKEREN' står der med skrigorange bogstaver sat på pinde. Og selv om ungerne ikke kan læse, kan de mærke, at det bliver sjovt. Egentlig er det også sådan med forestillingen: Alle dukker og rekvisitter har sådan et overskud af noget finurligt og sjovt, at børnene følger opmærk-

somt med, også selv om de ikke helt har forstået, hvad tingene er, eller hvad der foregår. Det er interessant, sådan bare fordi...

Netop Marionetteatrets ordløse teaterform for de allermindste kan føles ganske befriende at overvære. Også for de voksne. Væk er belæringer og morale og alt det dyre. Her er kun fænomenerne i sig selv: En neonfisk med slørhalestrimler, en grufuld blæksprutte, en gammel støvle... Derved er 'Dykkeren' beslægtet med Alexander Moukhais 'Tinsoldaten' (anmeldt ovenfor), hvor det netop også er børnenes egne sansesindtryk, der kæder objekterne sammen, ikke replikker hos skuespillerne.

Babybadsformat

Forestillingen har en fin rammehistorie: En lillebitte båd på et stort hav med en fisker – og en fugl, der fly-

ver ovenover. Det er da til at forstå, sådan i babybadsformat. En dykker kaster sig snart ud fra båden, sådan en lillebitte dykker på størrelse med en hånd, iført rød dykkerdragt med gammeldags kobberdykkerklokke og tunge støvlehæle. Plask!

Maria Garde, Paul Arne Kring, Rolf Søborg Hansen eller hvem, der end lægger fingre til dykkeren, skaber en vidunderligt levende skikkelse ud af denne hånddukke: Den duver i knæledene og bøjer betagende i hoften, mens den glider undersøgende gennem vandet på en helt egen kropsskærplig måde, milevidt fra

tegnefilms og computeranimationers karikerede kroppe. Samtidig blopper og bobler Johannes Mørchs vandmusik muntert af sted; her dog en del sjovere end senere, hvor musikken bliver mere poppet-jazzet og mindre børnepræcis.

Hvad der så sker? Ikke andet end at dykkeren svømmer rundt i det store hav og lader sig fascinere af fiskene – og at fiskene lader sig fascinere af ham.

Selvfølgelig har idémageren Bent Nørgaard også udtænkt nogle dramatiske højdepunkter for denne varmtvandssvømmetur. Så jo, en haj dukker pludselig

Ind i dykkerklokken og af sted mod dybet i Marionetteatrets sansepirrende havforestilling. Så dukker der nok et par søpindsvin op. Men pas på kæmpeblæksprutten: Den får både rollinger og skolepiger til at rykke bagerover på bænkene... Foto: Marionetteatret

op i det fredelige akvarium, så pulsen bliver højere end godt er hos de to-årige. Også fordi hajen har meget sorte øjenlåg og en frygtindgydende hale – Per Christensen og Carl Press' dukker har en herlig evne til at kunne mere, end man kan se med det blotte øje. Som nu f.eks. hajens finne, som faktisk viser sig at kunne bruges som holdeskrog af dykkeren. Og hajens grufule tandmund, som dykkeren uforfærdet banker sin dykkerhjelme ind i, så et af hajens tandsæt rasler ud.

Besjælet

Heldigvis finder dykkeren også en skattekasse. Sådan en Bennys Badekar-skattekasse, man kan skændes om på drabeligste vis. Her er det en hummer-afart med forskudt klo, som hapsen faretruende rundt om dykkeren (og tilskuerne, gys). For ikke at tale om de væmmelige fiskebensskeletter, der svømmer ræs og skaber trafikkaos på havbunden med sære diodeblink. Men historien afsluttes først, da dykkeren kravler op i sin

kutter igen – nu pludselig ikke som dukke, men i menneskestørrelse med rælingen af en kæmpekutter og med en gigafugl flyvende over båden.

Dette er måske forestillingens allermest raffinerede greb: At børnene først oplever dukkens historie og forstår den – og så bagefter ser, at dukken er et menneske. Endda en voksen. Her får børnene en chance for at leve sig ind i den voksne liv, først set gennem teletelisen og så med zoom. Der er endda også et skønt hip til konsrollerne, for da den voksne dykker tager sin hjelm af, er 'han' en kvinde... Skønt.

Men nej, her er hverken video eller computergrafik. Det er vist heller ikke hverken ambitionen eller horisonten hos Marionetteatrets kunstneriske leder lige siden 1968, Birte Norst. Og det er faktisk helt fint, også for de tre-årige. For her er spillere, der besjæler deres marionetter med nysgerrighed. Aldeles uden frygt. Splask!

Anne Middelboe Christensen

ANMELDELSE

Dansk Rakkerpak: Bokseren og ballerinaen. Idé og koncept: Niels Grønne og Niels Peter Kløft. Instruktør: Niels Grønne. Scenograf: Christian Q Clausen. Komponist: Mikael Fritze. Kostumier: Malene Bjelke Petersen. Medvirkende: Jacob Stage, Susanne Bonde Krarup, Dorte Møller og Niels Peter Kløft. Varighed: Ca. 50 min. Aldersgruppe: Som familieforestilling fra 6 år eller som skoleforestilling fra 5.klasse. Set i juni 2007. Kan opleves på Horsens-festivalen 14.-16. september. www.danskrakkerpak.dk.

Der står en kvadratisk scene med bænke på alle sider og midt på scenen en *old fashion* spille-dåse. Den sender reminiscenser til gamle dage, men den traditionelle tåspids danser i det lyserøde tyl-skørt, er udskiftet med et bokse-ballerina-par. Umiddelbart synes figurene meget forskellige, men har alligevel det stiliserede kombinations sprog til fælles. Dansk Rakkerpak har ved hjælp af Christian Q. Clausen pakket scenografien ned i en grænseløs boksering og leverer en sørgmunter non-verbal slapstick-slasker, der humoristisk henvender sig til hele familien. Både børn og voksne kan finde figurer at spejle deres verden i.

I 'Bokseren og ballerinaen' piller teatret ved vores kulturelle normer og kønsidentiteter. Ved første øjekast befinder vi os i den lette mussérrende og lattermilde sommergenre, men det er kun staffage. Skraber vi lidt i lakken, lurer der lige under, en hjælpende hånd til alle drenge og piger som ikke passer ind i de traditionelle rammer. Der findes nemlig mange børn og

Dansk Rakkerpak fortsætter med at levere gadeteater på højt niveau og godt med indbygget morskab. Her er Susanne Bonde Krarup og Dorte Møller godt igang med løjerne. Foto: Peter Madsen.

og specielt Møller er af Marlene Bjelke Petersen udstyret med et fantastisk stramt gammeltrosa outfit og en frisure, der vil gøre Lotte Heise misundelig.

Billy stammer og kan ikke slå fra sig, til gengæld har han et overraskende medfødt talent for den klassiske ballet. Jacob Stage er født til rollen med sit lettere korpolente korpus, der skruet ned i en grøn trikot er et syn for guder. Men da han kaster sig ud i en solo til Michael Fritzes altid stemningsfulde musik, taber publikum både næse og mund: Man behøver ikke at se ud som Madonna for at kunne levere forførende forbudte trin! Hermed vælger Rakkerpak at sende et tiltrængt signal til alle danske MTV-afhængige skolebørn.

Omvendt vil Stella langt hellere slå på tæven end leve op til mors sommerfugledansende drømme. I Stella får Susanne Bonde Krarups muskuløse fysik lov at leve sit indre raseri ud i hvirvelvinds tumulte slag og sparke kombinationer.

Scenen er sat for en moderne melodisk farce, hvor spejlingen af det feminine og det maskuline er tilført yndefulde danseopterin og hårdtslående slapstics fights.

Det er gadeteater, der når langt ud over tovene og udfordrer det stive kønsidentitets system. Et tema med stor relevans for ikke mindst børn og unge.

Lone Sørensen

Bokseballer for bænkevarmere

Dansk Rakkerpak leverer politisk korrekt sommerunderholdning

unge, som ikke føler sig bekvemme i kategorierne dreng/pige. I dag, hvor samfundet på overfladen tillader alle det frie valg, står de tit i en vanskelig identitetskonflikt. De skal være i stand til at gennemskue uskrevne regler, for hvis de har i sinde at overskride disse, skal det ske på lempelig vis. Har de engang overtrådt mere end sædvanlig tilladeligt ved de hvad det handler om. Må lille Ole f.eks. køre på lyserød cykel i skole og lege med Barbier? Og må Ida banke alle ude i skolegården og kun være hook på death metal

og fodbold?

Det er den problematik Dansk Rakkerpak kaster sig over i 2007, som af EU er udnævnt til lige muligheder for alle år. Eva Kjer Hansen, minister for ligestilling, har endog i sommer udtalt, at der skal laves om på den kønsopdragelse, børn udsættes for i dag.

Når ud over tovene

Niels Grønne er med held hoppet ud over ringsiden og ned på instruktørstolen. Det fungerer efter samme opskrift som de forrige år, om end med en mere seriøs

undertone. Resten af sidste års kvartet er stadig scenisk aktive.

Som værdig Grønne-aftager er Jacob Stage trådt til. Han er Billy, som kæmper en hård kamp med sig selv, men især mod sin far, som selv engang var bokser. Det gik ikke så godt, så nu må lille Billy lide under farmands nederlag, mens han bliver hundset rundt i træningscentret.

Lille Stellas mor har til gengæld slidt sit knæled op og kan ikke længere komme ned i plié. Det skal datteren selvfølgelig. Hun udsættes for disciplineret

stangskole fra morgen til aften. For det er ikke forbudt at have ambitioner på sine børns vegne, men det kan være forbandet belastende for de små.

Især når begge børns drømme står i stærk kontrast til forældrenes. De to børn må så meget igennem før deres forældre indser ungerens virkelige karakter og ikke bare følger normen for hvad man gør og ikke gør.

Niels Peter Kløft som farmand og Dorte Møller som Stellas mor er med deres egne uforløste drømme på engang herlige og ulidelige.

Gadeteater i boligområder

I maj forærede Kulturministeriet via en af sine mange puljer Helsingør Teater en kvart million kroner til projektet 'Gadeteater i boligområder'.

Helsingør Teater er en teaterforening, hvis hovedaktiviteter er er turnerende teaterforestillinger for børn og voksne og en årlig gadeteaterfestival i august måned, og i tilknytning til sidstnævnte tog Helsingør

Teater i 2006 initiativ til projektet Gettohood, som arbejder med teater og gadeteater i boligområder og er et netværk bestående af kulturinstitutioner og boligområder i både Danmark og Sverige.

Samarbejdspartnere har været Dunkers Kulturhus og Kultur i Bostadsområdet i Helsingør og Riksteatern under ledelse af Lars Norén og Ulrika Jose-

phsson i Stockholm (sidstnævnte har i øvrigt banet vejen for, at Lars Norén 26-30. september opfører 'Hamlet' på Kronborg).

ET AF SAMARBEJDETS udløbere var den internationale gadeteaterfestival i Helsingør og Helsingborg 4.-12. august – H-H Gadeteater 2007 – og her var en af festivalens største satsninger forestillingen 'Nøjsom-

GET TO HOOD

hed READYMADE', der blev opført i det almennyttige boligområde Nøjsomhed i udkanten af Helsingør. Forestillingen blev skabt over fire dage af instruktør Rolf Heim sammen fire gadeteatre – et dansk, et svensk, et japansk og et

fransk – hvor man iscenesatte en totalteaterforestilling, der også inkluderede musik, billedkunst og dans og havde deltagelse af både professionelle og områdets egne.

Blandt gadeteaterfestivalens danske indslag var i øvrigt Jytte Abildstrøms Teater med 'Et hul i jorden', Dansk Rakkerpak med 'Bokseren og ballerinaen' (anmeldes ovenfor), Slap-

stick med 'Brandbil no. 4' og HMF Brændende Kærlighed med 'GAS' (anmeldes ovenfor).

Flere spillede netop i Vapnagaard og Nøjsomhed, der har karakter af såkaldt belastede boligområder med stor arbejdsløshed og mange indvandrere.

DET ER Helsingør Teaters leder, Jens Frimann Hansen, der har taget initiativ

Frivolt friluftsteater

ANMELDELSE

Husmoderforeningen Brændende Kærlighed: GAS. Manuskript: Annegrete Kraul og Jens Kløft. Instruktion: Bodil El Jørgensen. Scenografi: Henriette Lubanski. Medvirkende: Jens Kløft, Petrea Søb og Katharina Kamber. Aldersgruppe: Alle. Set i juli 2007. Turnerer landet over. www.braendendekaerlighed.com

Forestil jer 45,5 grader i skyggen, begynder indehaveren af tankstationen Mr. GAS. Ja, bare det var os, tænker publikum i den regnvåde danske sommeraften og forsøger i den grad at visualisere en hed amerikansk ørken.

Den ensomme tankpasser fordriver tiden med trivielle småsydsler på den sjældent besøgte tankstation. Der bliver pusset og nusset i et adstadigt tempo, indtil scenen indtages af den overgearede shopaholic cowboytøs og den energiske russiske elitesvømmer.

Begge er turbolente tankrængende tøser, der med et ændrer forestillingens beat og sætter et markant præg på stationens stationære hverdag.

I første omgang en situation, som ikke huer Mr. GAS, men som langsomt forener trekløveret i en typisk absurd Brændende Kærligheds historie, hvor hver karakter effektuerer sit go med en særlig ekspressiv simplicity. Endnu engang har instruktøren Bodil El Jørgensen formået at udvikle kliché chicks af groveste karakter, men det virker, og skuespillerne kan deres kropslige kram.

Katharina Kamber leverer Toni, den svejryggede 'shop-petyshoppety'-dulle med de monstrøse forlygter og det sparsomme ordforråd, med stor overbevisning. Hendes verbale yndlingsglosor: 'Oh

Petrea Søb, Katharina Kamber og Jens Kløft ved forestillingens omdrejningspunkt – en benzintank langt fra alting. Foto: Gorm Valentín

my God' og F-ordet sætter kulør på en manisk selvsvinges shoppe sekvens, hvor hun køber alt, hvad hjertet og scenografien begærer. En mani, der kun kan stoppes af beroligende piller og som bliver en shopaholic afhængigs overlevelse i en ikke forbrugervenlig ødemærk.

Petrea Søb beviser med svømmeren Svetlana, at hun er andet end en eminent

instruktør. Hun kan ikke udtale v, men til gengæld jamre 'Aj, aj, aj', så det kan høres i hele Kongens Have, mens hendes hulbrystede krop svejer modsat cowboy Toni. Elitesvømmeren finder sig mærkværdig til rette i det tørre element, men ved et uheld får hun slugt en del af cowboy Tonis narkolignende slap-af stof. Det bliver årsag til historiens videre udvikling og sætter for alvor skred i begivenhederne.

Som modspil til de energiske kvindfolk grunder Jens Kløft den tætte, mutte tankpasser, der til slut er årsag til trioens forening, da hans tarm-peristaltik af forskellige

årsager sættes ud af kontrol. Noget både børn og voksne kan grine med på, når benzinstationen fantasifuldt omdannes til producent af bio-brændstof.

Dette års portion Brændende Kærlighed bringer sommeren til det indre af København og henvender sig som altid til hele familien. I den spartanske funktionelle scenografi med to solsikke gule benzinpumper, der fantasifuldt omdannes til både elevator og toilet, bliver fjællebods-komedien en kærlig humoristisk kommentar til verdens energiproblemer.

Lone Sørensen

Belgiske Batchatta optrådte i 2006 i Egedalsvænge i Kokkedal.

stærkt netværk mellem boligområder i Helsingør, Helsingborg, Halmstad, Kokkedal, Roskilde og Hillerød, der alle i større og mindre omfang deltager i og udveksler erfaringer om arbejdet med teater i boligområder.

caj

Se mere på www.helsingor-teater.dk og www.gettohood.dk

såkaldte site-specifik teaterformer gør det muligt at få kontakt med publikumsgrupper, der sædvanligvis ikke har adgang til kulturlivet i Danmark og Sverige.

Nogle kommer sjældent udenfor deres boligområde;

andre kommer sjældent indenfor i et. Det er med til at skabe myter og forestillinger om hinanden, der ikke altid holder stik i virkeligheden.

Helsingør Teater arbejder fortsat på at opbygge et

UDLANDSKORT

Next Generation

Med det formål at præsentere børne- og ungdomsteater for en ny generation af teaterfagfolk (og dermed forhåbentlig skabe interesse for området) tog Dansk ASSITEJ i 2005 initiativ til at etablere et netværk for unge via den danske børne- og ungdomsteaterfestival. 12 unge fra en række lande i Europa og Mellemøsten blev inviteret til festivalen med henblik på at møde hinanden og det danske børneteatermiljø.

Ideen har bredt sig, og med vanlig struktur og orden tilrettelagde Tysk ASSITEJ på dette års festival Augenblick Mal i Berlin et besøgsprogram for 12 unge fra seks EU-lande. Fra Danmark deltog Marie Klitgaard Møller og Ida Cæcilie Rasmussen. Begge melder om stor succes med besøget og interesse for at være med i et fremtidigt netværk.

pm

Samarbejde med Burkina Faso

På initiativ af Jacques Matthiessen er etableret et samarbejdsprojekt med Burkina Faso. CKU støtter en rejse i september for Dansk Rakkerpak, Claus Reiche (Kulturprinsen) og Peter Manscher (Dansk ASSITEJ).

Denne første del af samarbejdet, som vil indgå i en festival i BF, vil indeholde forestillinger, workshops og møder m.v.

Fatima Ouedraogo, skuespiller i Burkina Faso, var med midler fra CKU inviteret til den danske festival i april.

pm

ASSITEJ-kongres 2011

På initiativ af Michael Ramløse (der er tidl. generalsekretær i ASSITEJ) har Dansk og Svensk ASSITEJ ansøgt en række fonde om midler til at afholde ASSITEJs 17. verdenskongres i Øresundsregionen i 2011.

Forslaget om at være værter ved kongressen skal præsenteres – og i givet fald godkendes i konkurrence med andre potentielle værter på den kommende kongres i Adelaide, Australien i 2008.

Projektet er ambitiøst – med forestillinger fra hele verden, workshops, seminarer, masterclasses for og med gæster fra mere end 80 lande.

pm

Call for papers

ITYARN (International Theatre for Young Audiences Research Network) er et nyt internationalt netværk for forskning i teater for børn og unge.

Organisationens første store initiativ er et forskerforum, der skal gennemføres i tilknytning til ASSITEJ's verdenskongres, der finder sted i Adelaide i maj 2008.

ITYARN's forum finder sted 9. maj 2008, men deadline for indsendelse af korte beskrivelse af emner er allerede 15. oktober.

Se mere om netværket og om forskerforum på

<http://hia-lists.hia.no/mailman/listinfo/ityarn-nc>

ITYARN blev stiftet i oktober 2006 i Kristiansand i Norge af ni repræsentanter fra universiteter fra seks lande (Korea, Japan, Norge, Tyskland, Tyrkiet og USA).

til projekt 'Gadeteater i lokalområdet'.

»Vi har længe arbejdet bevidst og målrettet med udvekslingen af erfaringer over Sundet og mellem de enkelte boligområder. Det har været skønt at få aflivet nogle af sine egne fordomme og se hvordan kreativiteten og engagementet blomstrer, hvor man ikke altid forventer det,« siger han om projektet, hvor især gadeteater og de

En døråbner til synlighed og kvalitet

Kulturfremstødet Danish Festival på New Victory Theater i New York i maj i år blev en øjenåbner for amerikanerne og et hjemligt synlighedsløft for dansk børneteater. Om succesen og den innovative morgenluft der vejres bliver til luftkasteller eller reelle nyskabelser afhænger af kunstnerisk vovemod og viljen til at trække krone- og dollarpungen frem

Af Kirsten Dahl

Hvorfor poste to millioner offentlige kulturkroner i en økonomisk og arbejdsbyrdemæssig fifty-fifty partnerskabsaftale med et primært privatfinansieret teater på verdens mest prestigefyldte og dyreste kvadratmeter på Manhattan for at lade syv danske børneteatre bruge krudt på at spille der?

Fordi dansk børneteater også dér har et helt unikt teateræstetisk sprog og en respekt- og intimitetsfyldt kommunikation at tilbyde - både det 'almindelige' lokale publikum af børn og voksne, og de amerikanske kulturinstitutioner, (festival)agenter, universitetsfolk og kunstnere, som så forestillingerne og deltog i et to-dages fagligt forum, der fokuserede på æstetik og etik i dansk scenekunst for børn.

Kan de så tage imod det, dansk børneteater tilbyder?

Åbenlyst ja. Børnene sad bogstaveligt talt i øjenhøjde og fik en helt anderledes forestillingsnærværende oplevelse, der tillod dem at undre sig. Modsat de højtråbende musicaliserede og forudsigteligt fortalte opsætninger af i forvejen kendte børnebøger, eller de kunstforladte og moralsk belærende stykker, som med billetsalg til sale med 800 sæder og salg af sideprodukter for øje spiller uden omtanke for børns psyk, tankegang og meninger. De voksne genså forestillinger og var glædeligt overraskede over, at det også var noget for dem. Og de inviterede interessenter fik via forestillingerne og den knowhow, som de danske børneteatre formidlede på symposiet, lyst til præsentere dansk børneteater, til produktionsnære samarbejder - og til selv at arbejde anderledes og mere vovet med teater.

Mod og risikovillighed

Er disse udvekslinger så realistisk tænkelige eller det pure ønsketankespind?

Svaret afhænger af tempo og tiltro. Af den hastighed hvormed man kræver at konkrete resultater og ikke målelige virkninger skal 'tikke ind'. Og af den lid, man sætter til at en så markant anderledes måde at tænke og producere teater på kan vinde indpas i det kunded- og forbrugsorienterede amerikanske mainstreamkulturræn.

I et så kommercialiseret

samfund som De Forenede Staters, hvor kulturinstitutioner i snit selv skal hente 89 procent af produktionsudgifterne hjem, skal der være et solidt mentalt vovemod og en stor økonomisk risikovillighed til stede for at købe forestillinger, som har så lille billetindtægt pr. forestilling. Man skal inden have skabt de intime fysiske rammer, som forestillingerne kræver. Og vi er i en (dobbeltmoralsk og skizofren) kultur, hvor et pædofilistykke som 'Det bliver sagt' (Holbæk Teater) må spilles udenfor festivalområdets matrikel i et lukket forum, fordi det er for farlig og fokusslugende kost til at være med i det officielle program. Og hvor moralsk indignerede forældre og sponsorer råber STOP! Af vejen med det! blot en rolle ryger, en ed falder, eller de ser en film med en i forvejen kraftigt understelstilsløret nøgen kejsers i husholdningsæskeformat, som i 'Du må være en engel, Hans Christian' (Gruppe 38).

Man skal m.a.o. skrotte den kommercielle tankegang fordi man vil tilbyde teater som går tæt på med berørende udtryk, teatermagi og 'nærværtrylle-ri', fordi det vil i tale med sit

publikum om livets store universelle følelser og vanskeligt håndterlige emner.

Og mht. de produktionsmæssige samarbejder gør en amerikansk fagforeningsregel om at skuespillere kun må prøve i tre uger og helt anderledes, fagopdelte og korte teaterproduktionsprocesser, at man skal tænke langsigtet og arbejde målrettet i nuet.

Nye agendaer

Danish Festival har åbnet døre med sit miks af promotion og netværk.

Dansk børneteaters eksterne status er steget, fordi begivenheden blev formentalt i New York Times, og fordi den danske presse især via Politikkens artikler fik sparket til underkendelsen af områdets store kultureksportmæssige kvaliteter og styrker. Mødet har givet de danske teatre syn for hvorfor det giver mening at spille i USA. Mens værdien for interessenterne i USA ligger i at de gennem skabende kunstneriske udtryk af høj æstetisk og etisk kvalitet oplevede den kulturelle forskellighed som er mellem deres egne og de danske børneteaters udtryk. Og derigennem blev tændt på at tilbyde deres børn bedre teater. Teater som - enten via danske gæstespil eller egne produktioner - har den ægthed, nærhed og ro, og det kunstneriske vovemod og raffinement, som dansk børneteater repræsenterer.

Man må derfor håbe at amerikanerne nu tager teten og spytter i kassen. Flere pile peger i positiv retning. Ifølge Det Danske Generalkonsulat i New York står 10-15 opkøbere på spring til at deltage i den danske børneteaterfestival i april næste år, et universitet har planer om uddannelsesmæssige udvekslingsinitiativer, New York State Council on the Arts påtænker udvekslingsprogrammer, og vurderingen er, at der i løbet af nogle år vil være 10-15 festivaler og kulturhuse, som har penge og organisationen til fast at sætte dansk børneteater på programmet.

Og man må håbe at man fra officiel dansk side følger op på den vundne forøgede interesse med besøgsprogrammer og turnetilsbud. Gerne til projekter, hvor de danske teatre i højere grad end på Danish Festival møder udenlandske forestillinger og kunstnere som 'er fremme i skoene', fordi det også er ad den vej de udvikler sig.

Interkontinental

New York og Shanghai er udpeget til såkaldte indsatsområder for dansk kultureksport - og dansk børneteater var led i angrebsbølgen

Af Carsten Jensen

64 forestillinger på The New Victory Theatre i New York fra 4.-13. maj. 52 forestillinger på otte forskellige teatre i Kina fra 17. maj til 2. juni. Dansk børneteater fik - med rundhåndet støtte fra Kunstrådet og Scenekunststudvalget - vist flaget i to forskellige verdener op til sommeren (se rejserapportagerne på disse sider).

'Danish Festival' i New York var et kulturfremstød med den afgående formand for Scenekunststudvalget, Rhea Leman, som primus motor i et samarbejde

mellem New Victory Theater på Manhattan og Scenekunstcentrets internationale afdeling - og havde karakter af et eksportfremstød for det velrenommerede danske børneteater - mens 'Real Tales from Denmark' var et dansk-kinesisk samarbejdsprojekt med Teatret Batidas Søren Ovesen som initiativtager og Dansk ASSITEJ som samarbejdspartner - og et stort økonomisk og logistisk bidrag fra de kinesiske værter.

Intimteater som eksportvare

Og forretningsfører i Dansk ASSITEJ, Peter Manscher, er vældig tilfreds med den nye kinesiske forbindelse.

»Vi var jo nærmest bestilt til at 'levere varen', nemlig det intime børneteater med nærhed til publikum, som er så højt priset og efterspurgt i udlandet. Vi vidste samtidig, at det ville være en stor opgave, fordi kine-

sernes tilgang til børneteater er en helt anden. Det er ofte megaforestillinger med megen uro blandt publikum. Men det lykkedes os i mange tilfælde at skabe gode oplevelser - ikke mindst når publikum holdt sig i et rimeligt antal. I et enkelt tilfælde blev der endog skabt noget der kunne minde om intimitet hos 600 tilskuere til en forestilling, der normalt spiller for 80...«

Teatrene Batida, Corona La Balance og Teater TT besøgte byerne Beijing, Hefei, Shanghai, Fuzhou, ChongQing og Xi'an - med Jens Christian Holland fra Mister Jones som præsentator, udklædt som den i Kina elskede H.C. Andersen.

Udover forestillinger har besøget budt på workshops om praktiske og fysiske processer i skabelsen af forestillinger for børn, ligesom der blev afholdt en række seminarer om det danske børneteaterunivers, om

Danish Festival

Danish Festival fandt sted på New Victory Theater 4-13. maj 2007. Her spillede Corona La Balance 'Elephant & Crocodile', Sofie Krogs Teater 'DIVA', Carte Blanche 'The Attic Under the Sky', Gruppe 38 'Hans Christian, You Must Be An Angel' og Teater Refleksion/Teater 'My Songs from Above'. alt 64 opførelser for ca. 4.352 tilskuere. Og uden for det officielle program spillede Holbæk Teater 'I'll Tell' en lille håndfuld opførelser.

Snapshots fra Kina: Teater TT's 'Fluen' med Finn Rye og Torkild Lindebjerg i Hefei (ø.v.); Glade teaterbørn og -folk ved en kinesisk HC. Andersen-forestilling (ø.v.); Batida kan bare det der med udendørs-forestillinger for et massepublikum (n.d.); ASSITEJ's forretningsfører er hovedtaler i anledning af Children's Day 1. juni i Greenland Community i Xi'an. Han udnævner efter talen et 'fredstræ' og hænger et metalskilt med sit navn på og sender en masse fredsduer og baller til vejs (n.d.). Foto: Peter Manscher m.fl.

kunst

den kunstneriske tilgang til publikum og om det danske støttesystem

Peter Manscher var imponeret over engagementet blandt deltagerne i disse workshops og seminarer.

»En af de ting, der overraskede mig positivt, var den store lyst til at komme med kommentarer og spørgsmål under seminarerne. De kinesiske deltagere var især meget interesserede i det danske børneteaters start i slutningen af 1960'erne og dets antiautoritære opgør med eksisterende teaterformer – og modet til at tage allehånde former for tabulagte emner op...«

Nyt projekt i støbeskeen

Han og de andre danske rejsende til Solens Rige fik samtidig flere overraskelser undervejs, når de pludselig blev indlagt til at indvie nye parker og bygninger og åbne

alskens arrangementer, der absolut intet havde at gøre med børneteater.

»Udbyttet af projektet ligger i inspiration og udveksling af ideer og erfaring, mens vi ikke umiddelbart får noget igen på selve børneteaterniveauet. Det er ikke den måde, kineserne laver teater på. De er vældig dygtige kunstnerisk/fagligt (og her kan vi lære af dem) – mens vi ved hvordan man laver teater i børnehøjde – og det var jo også det, vi var 'bestilt' til at komme med,« siger Peter Manscher.

Initiativtager Søren Ovesen har allerede – i samarbejde med Dansk ASSITEJ – søgt om penge til at videreføre Kina-projektet i forsommeren 2008, hvor Shanghai skal være fast udgangspunkt. De har et teater og et teaterakademi og en udvist interesse i dansk børneteater.

Det er tanken at lave et såkaldt 'container'-pro-

jekt, dvs. en pakkeløsning, hvor rejseklare danske forestillinger – med udgangspunkt i Shanghai – kan komme på turne i Kina og hvor der også er indlagt workshops, seminarer m.v.

Men før da vil nogle kinesiske repræsentanter komme til festival i Næstved i april, bl.a. Shanghai-teatrets leder og en teaterskolestuderende.

Med forventet omkring 100 teatre og 150 forskellige forestillinger skal de nok få deres interesse for dansk børneteater indfriet...

Se rapporten fra 'Real Tales from Denmark' på www.assitej.dk

Dansk ASSITEJ er en afdeling af den internationale organisation for børne- og ungdomsteater ASSITEJ, tilknyttet UNESCO.

I lære i Kinesiens land

Tre danske børneteatre tog til Kina for at lære kineserne at lave børneteater på den danske måde. Det gik ikke helt efter planen.

Af Lone Nyhuus

Kineserne er ikke kreative. De kan ikke skabe. Og deres teaterforestillinger for børn? De er helt forfærdelige: Det er noget med kæmpe store haller, hvor mere end 1000 publikummer bare sidder og råber.

Fordommene stod i kø, da 17 danske børneteaterfolk sendte sig selv og deres mest rejsevenlige forestillinger til det store Kina. Men verden – på den anden side af Jorden – viste sig at se meget anderledes ud, end de forestillede sig hjemmefra.

For eksempel viste kineserne sig at være meget kreative. I hvert fald, hvis man skal peje efter deltagerne på workshoppen 22. maj i et galleri i det tidligere fabriksområde, nu kunst- og kulturområde, Dashanzi Art District.

35 unge mennesker var mødt op til indføringen i den danske måde at udvikle materiale til teaterforestillinger. De unge mennesker sad stille, og med opmærksomme øjne fulgte de Søren Ovesen fra Batida, Torkild Lindebjerg fra Teater TT og Jørgen Carlsund fra Corona la Balance; tre ikke helt unge mænd, der forklarede om det danske børneteaters udvikling, om den skabende proces i et typisk dansk børneteater (hvor mon det findes?) og om forestillingernes brug af musik, for eksempel kontrasterende ifht. handlingen.

Envejsproces

Samme eftermiddag havde de danske skuespillere været på besøg i Beijing Children Arts Theatre. Her havde de overværet prøverne på en stort anlagt forestilling om den danske forfatter, og det kinesiske megaidol, H. C. Andersen.

Hen imod denne forestilling foregik den skabende proces tilsyneladende udelukkende envejs: En venlig, men bestemt teatermutter sad i salen med en mikrofon foran sig. Herfra fortalte hun den store skare af unge og adrætte skuespillere, hvilken vej, de skulle gå; hvornår de skulle tage de præcist afmålte skridt hen imod H. C. Andersens dunkelt oplyste og ydmyge barndomshjem; og hvor højt de skulle juble af glæde, når den præcise kopi af Det Kongelige Teater på Kongens Nytorv blev tryllet frem oppe på scenen.

Musikken, som var stort orkestreret og lige så pompøs som scenografien, satte ind med glædespolka, når der var glæde og grædende violiner, når der var sorg. Programmusik uden den mindste gnist af kontrast.

Stille kinesere

Mange af de unge skuespillere fra eftermiddagens stort anlagte prøve sad nu på galleriets gulv. De lyttede. De talte ikke højt, og hvis de havde et spørgsmål, kom det forsigtigt og disciplineret. Også da de blev bedt om at gå sammen i grupper for at skabe et forløb ud fra et fotografi og en sætning, de havde valgt, foregik også det i et hviskende, lavmælt leje.

Hvis danske skuespillere havde fået denne opgave, ville arbejdsprocessen ganske givet være ledsaget af højlydt latter, stor råben og megen springen rundt. I Hefei kunne man dårligt høre, at de arbejdede. Men de arbejdede. Det kunne alle se, da de viste deres forløb. Her udfoldede sig den ene overraskende fortælling efter den anden. Som gruppen, der havde valgt at kombinere et billede af en mand, der propper sig med mad, med sætningen 'Do you love me?' En lille kvinde satte sig i en dyrelignende positur foran en stor mand. Han spiste og spiste. Mens hun mere og mere insisterende spurgte ham. 'Do You love me?'. Det endte med, at han brækkede sig.

Og i alle grupperne var der en fin legen med, og præcis og hurtig respons, når Torkild Lindebjerg og Jørgen Carlsund bad om at få gjort en bevægelse større, mindre, hurtige, mere kontrastfyldt eller mere glidende og når Søren Ovesen bad Batidas spillere om at hive instrumenterne frem for at akkompagnere et forløb, viste de kinesiske skuespillere stor forståelse for musikkens evne til både at spænde, strække og udvide en historie.

Real Tales....

Real Tales from Denmark fandt sted fra 17. maj til 2. juni, hvor Batida, Corona La Balance og Teater TT i alt opførte 52 forestillinger i seks kinesiske byer, ledsaget af Mister Jones' H.C. Andersen-figur som præsentrator. Derudover var der workshops, seminarer og receptioner.

Så kineserne er bevisligt meget kreative!

Nærvær i store sale

En anden fastlåst opfattelse var, at man ikke kan skabe en fornemmelse af nærvær for et stort publikum.

I Kina skabes og opføres de fleste teaterforestillinger for et stort publikum. Jo større, jo bedre.

Det var derfor svært for kineserne, også på organisationsplan, at forstå at disse gode forestillinger, som var kommet helt fra H. C. Andersens hjem-land, kun skulle opføres for 80 tilskuere ad gangen. Der var jo plads til ti gange så mange i salene. Mindst!

Foran disse store masser af publikum, der ofte vandrer rundt, snakker, griner og taler i mobiltelefon under forestillingen, blev grimasserne på scenen meget store og bevægelserne skåret ind til benet. Følelsen af nyttesløshed kunne ikke undgå at krybe ind under huden hos de danske skuespillere.

Indtil miraklet indfandt sig. Umiddelbart før en opførelse af 'Tolo på vej' stillede tolken Beibei Shao sig op foran det store publikum. Hun fortalte dem, at det var bedst, hvis de sad stille. Hun sagde, at børnene skulle bede deres forældre om at slukke deres mobiltelefoner. Hvad hun mere sagde, ved vi ikke – det var jo på kinesisk. Men det virkede.

Magien, nærværet, tilstedeværelsen boblede frem. Også selvom salen var stor og publikum var mange. Så det kan lade sig gøre: At spille intimt børneteater for mange tilskuere.

Også besøget på Anhui Peking Opera House var en øjenåbner for de danske skuespillere. Mange havde tidligere oplevet Peking Operaens markante stil og klare musik. Men at sidde så tæt på, og bagefter komme op på scenen og forsøge at gøre kineserne bevægelserne og musikken efter, det var en stor oplevelse: Og det at stå lige foran scenekunstnere, der mestrede det fysiske, det vokale og det dramatiske på samme tid, og gjorde det så godt, at de i løbet af et splitsekund kunne tegne en karakter, det sætter eget fag og faglighed i perspektiv.

Så jo. Det kunne godt være, at kineserne skulle lære noget af danskerne. Men danskerne kan bestemt også lære noget af kineserne.

Lone Nyhuus var kun med på en del af turen. Hendes reportage er derfor ikke et fuldstændigt billede af turen.

NOTER

Kulturformidleruddannelse på ØTS

En ny, to-årig diplomuddannelse i kunst- og kulturformidling til børn og unge har start midt i september.

Der var ansøgningsfrist 15. juni, og 90 søgte optagelse på studiet, som har plads til 30 studerende.

De udvalgte skal nu igang med fire moduler – fortælling, dialog med børn, at skabe med børn samt et afgangsprøve. Hvert modul giver 15 ECTS – de såkaldte meritpoint. 60 ECTS svarer til værdien af et års universitetsstudie.

Der er indlagt en række inernatophold og virtuel kommunikation med underviserne.

Det er otte af Kulturministeriets institutioner, der er gået sammen om det nye efteruddannelses tilbud, hvor drivkraften er det berigende samarbejde mellem mange kunst- og kulturretninger: Musik, film, kulturhistorie, naturhistorie, museer, biblioteker, teater, dans, billedkunst og litteratur.

Diplomuddannelsen er en forsøgsuddannelse i foreløbig to år, fra september 2007- juni 2009, og gennemføres i et samarbejde mellem, Danmarks Biblioteksskole, Den Danske Filmskole/Animationsuddannelsen, Det Danske Filminstitut/Center for Børne- og Ungdomsfilm, Odsherred Teaterskole, Organisationen Danske Museer/Danske Museers Efteruddannelse, Skolen for Moderne Dans, VMK - Konservatoriet for musik og formidling og CVU Sønderjylland/Center for undervisningsmidler.

Børnekulturens Netværk i Kulturministeriet er initiativtager til pilotuddannelsen og giver tilskud til søgperioden. Danmarks Biblioteksskole administrerer uddannelsen, der finder sted på Odsherred Teaterskole i Nykøbing Sjælland.

Læs mere på www.boernogkultur.dk

BØGERMAGASINERSTYKKER

Fortællingens ædle kunst

Fortællingen er i fokus i disse år, og mange børneteatre har taget fortælleforestillinger på repertoiret og udviklet deres egne særlige formsprog, hvori musik og mime og kropslighed indgår i forskellig grad.

Med bogen 'Børn og fortællinger' forsøger en lektor med drama som speciale og en cand. mag. med speciale i børnelitteratur nu at fokusere på børnenes egne for-

tællinger og fantasi – og hvordan de oplever egne og andres fortællinger.

Der er tale om en metadisk brugsbog, hvor sprogets funktionalitet, formidlingsaspektet og dramatiseringen af teksten er i fokus. Den tager udgangspunkt i børnene selv og deres sproglige udvikling, men har også afsnit om højt-læsningen og dens virkemidler, om bevægelse og

kropssprog m.m.

'Børn og fortællinger' henvender sig primært til forældre, pædagoger og lærere, men børneteaterfolk med speciale i fortællingens ædle kunst kan godt læse med.

Jackie Mørch Wrigley og Niels Mors: Børn og fortællinger. 156 sider, kr. 198. Forlaget Klim.

Nye stykker fra DRAMA

Teaterforlaget DRAMA udgiver rigtig mange manuskripter – og mange af dem fra nylige opførelser på danske scener eller udsendte radiospil. Således er der mulighed for gensyn med en tekst, som man måske blev fascineret af i teatret. Her er nogle af de seneste udgivelser:

Christian Lollike: Nathan (uden titel). 98 s., kr. 148. Om gensidig tolerance. Produceret af Aarhus Teater og spillet i Århus Domkirke i år. Reumert-

nomieret som bedste forestilling og bedste dramatiser

Jokum Rohde: Karnevalsmordet. 84 s., kr. 148. Gyser som radiospil, opført på P1 i dec. 2006.

Jokum Rohde: Thor: Ultima Ragnarok. 108 s., kr. 148. Valhalla-fortællingen blev opført af Det Kgl. Teater i Ulvedalene i juni 2006.

Gustavo Ott: Passport! 68 s., kr. 148. Politisk komedie om mistet identitet. Opført af det venezuelanske Teatro San Martín på

PLAN-B.

Line Knutzon: Måvens & Peder på Herrens mark. 49 s., kr. 148. Nyt epistel om de to særegne karakterer. Opført som radiospil på P2 i februar 2007.

Daniel Wedel: Sange om besværlige mennesker # Turbotown 3. 63 s., kr. 148. Dokumentar.fiktion, opført i Turbinehallerne jan-marts 2007.

Daniel Wedel, Kasper Hoff & Anna Bro: Like a Virgin # Turbotown 1. 100 s., kr. 148. Gensyn med ven-

nerne fra 10b fra Turbotown Centralskole.... Opført i Turbinehallerne oktober 2006.

Dejan Dukowski: Som brødre. 107 s., kr. Krigsspil, opført på PLAN-B i april 2007. Desuden enakteren 'Galileo Galilei', der indgik i forestillingen "Demokratiske Bestræbelser", der havde premiere på Kaleidoskop feb. 2006 og teksten 'Homers Drøm', der indgik i forestillingen 'Himlen over os' på annexscenen Edison i feb. 2005.

Sceneliv

Da Dansk Skuespillerforbund (DSF) for en halv snes år siden forny deres medlemsblad, blev BTA's redaktør indforskrevet som konsulent. Da var Teaterbladet – groft sagt – degenereret til en pamflet med interne meddelelser og halvkedelige (læs dårligt redigerede) rejsebreve fra medlemmer, der havde været på kursus her og hiset...

Med daværende næstformand Hans Henrik Clemensen i spidsen for bladudvalget skulle der tænkes nye tanker. Ideen var at lave et blad, der var væsentligt mere fagligt interessant for medlemmerne, men også favnede så bredt, at almindeligt teaterinteresserede kunne have lyst til at læse med og følge abonnere – til glæde for både forbundets økonomi og informationsniveauet omkring dansk teaterliv. Her tænkte vi bl.a. på landets teaterforeninger – hvis paraplyorganisation, Danmarks Teaterforeninger, måtte skrinlægge sit eget ambitiøse projekt, Scenen, efter ganske få udgivelser tilbage i 1990.

Det endte så med Spektakel, der nok startede frisk ud, men for hurtigt lukkede sig om sig selv og igen blev et meget internt medlemsblad med – bevares – flotte forestillingsbilleder og redaktørens henkastede strøtanker.

Det handler selvfølgelig også om penge, for det koster at udvikle og fastholde et bredt funderet teater-

magasin, men nu forsøger DSF sig så igen – med magasinet Sceneliv og med Thomas Garlov som redaktør. Format og layout er ændret – til det absolut bedste. Og de første numre (maj juni og september) viser stigende formkurve, omend de gamle spøgelser stadig stikker hovedet frem hist og her. Magasinet er fornuftigt opdelt i to sektioner – en med tidsskriftsagtige artikler og en indstikssektion med fagstof: Nyt fra DSF, kursuskatalog, kontrakt- og arbejdsforhold osv.

»Sceneliv satser bredere i forhold til læsergruppen end Spektakel. Den typiske læser arbejder med teater eller film eller beskæftiger sig på anden måde med branchen,« lyder det fra Garlov.

»Når vi pointerer, at der er tale om et magasin, er det et signal om, at der ikke kun er fagpolitiske artikler i bladet, men også historier som er med til at vise alle

de spændende initiativer og oplevelser. Men vi prioriterer meget bevidst, at bladet indeholder både fascinationen for hele denne verden og samtidig de mere politiske emner. Sceneliv må derfor også gerne skabe debat.«

Oplaget for Sceneliv er udvidet med en tredjedel til p.t. 3300 eksemplarer. Ud over skuespillere, sangere og professionelle dansere modtager alle teatertechniker også Sceneliv resten af året, selvom de har deres eget Backstage.

Desuden sendes Sceneliv til kulturforvaltninger, hovedbiblioteker og politikere på Christiansborg.

Magasinet Sceneliv udgives af Dansk Skuespillerforbund og udkommer primo hver måned fra september til juni. Man kan tjekke nyskabelsen via DSF's hjemmeside:

<http://www.skuespillerforbundet.dk/index.php?id=41,59,0,0,1,0>

Proces

Også på Odsherred Teaterskole rumles der med planer om mere læsestof til teaterinteresserede. Man har søgt penge til at udvikle et nyt magasin, PROCES, der efter planen skal udkomme med fire numre om året med artikler om proces- og udviklingshistorier fra området scene-kunst for børn og unge. Artiklerne skal 'tage afsæt i en praksisnær research, gennem interviews og observationer', som det heder i ansøgningen. Målgruppen skal være teaterfolk, kunst- og kulturformidlere og studerende m.fl.

Scenekunstcentret meddeler:

REFUSION

FRISTEN FOR ANSØGNING RYKKES

Refusionsudvalget har besluttet, at ansøgningsfristen, som hidtil har været 1. december, rykkes frem til 15. november.

Formålet er dels at udvalget får bedre tid til at behandle de mange ansøgninger, dels at teatrene kan få besked om afgørelsen i bedre tid, inden julen sætter ind.

Ansøgningsfristen den 15. august fastholdes.

SCENKUNSTENS UDVIKLINGSCENTER

Odsherred Teaterskole

21.09 - 23.09	Dukkeføringsteknik fra fortælling til forestilling - v/ Antje König
24.09 - 26.09	Dubbing 2 v/Lars Thiesgaard
28.09 - 30.09	Maskefremstilling v/ Finbarr Ryan & Petra Föhrenbach
28.09 -30.09	RUM - Medieret teater og scenografi v/ Line Frank & Simon Moe
08.10 - 10.10	Speak v/Lars Thiesgaard
12.10 - 14.10	Tale, stemme v. Dorte Koch
14.10 - 17.10	Personlig markedsføring v/ Allan Larsen
19.10 - 21.10	Casting v/Tine Miehe-Renard
29.10 - 31.10	Dubbing 1 v/Lars Thiesgaard
12.11 - 16.11	The Power Of The Puppet v/Neville Tranter
19.11 - 23.11	Film instruktør – v/ Jørn Faur-schou
26.11 - 01.12	Klovnen og Musik v/ Alex Byrne
26.11 - 28.11	Dubbing 2 v/Lars Thiesgaard
03.12 - 07.12	Radio Teater Workshop v/ Daniel Wedel

Odsherred Teaterskole er vores fælles udviklingscenter og du kan bruge os lige så tosset du vil. Foreslå kurser, workshops eller kom herop og brug vore fælles faciliteter til rekreation og arbejdsophold og det behøver ikke at koste mere end kr. 50.-

Husk at du kan få Jobcentret og fonde til at betale for dine kurser - ring til os, så hjælper vi.

Se mere på www.nyscenekunst.dk og tilmeld dig vores nyhedsbrev

'Den lille prins af Danmark' fra starten af 1990'erne var Jomfru Ane Teatrets ualmindeligt vellykkede adaptering af 'Hamlet' i børnehøjde.

Jomfruen fejrer jubilæum med bog og pris

Jomfru Ane Teatret i Aalborg fejrede 30. august sit 40-års jubilæum med optræden, musik og taler. I anledning af jubilæet blev *Jomfru Ane Teatrets Kulturpris* indstiftet, og den skal uddeles en gang årligt til en eller flere personer, der har gjort noget særligt for det alternative kulturliv i Aalborg.

Det er helt i stedets ånd, idet teatret tilbage i 1968 blev oprettet som et kunstnerisk alternativ til byens store teater. Det var nemlig en gruppe skuespillere fra Aalborg Teater, der efter forestillingstid lejede sig ind på et værtshus i Jomfru Ane Gade, hvor de spillede ny dramatik af Pinter, Beckett og Ionesco m.fl.

Mogens Pedersen blev første kunstneriske leder af stedet, der hurtigt fik musikken som et af sine varemærker – og med

det formidable Jomfru Ane Band til at fyre op under ikke mindst ungdomsforestillingerne. Deres pladeudgivelser hører stadig til i den musikalske kult-afdeling.

Børneteaterproduktionen har dog ligget stille i flere perioder, men med en forestående samflytning med Jako-Bole Teatret på Nordkraft om et par år vil den side af teaterlivet blive tilgodeset.

I forbindelse med fejringen af de første 40 år har journalist Lars Borberg begået jubilæumsbogen 'Jomfrurejse', hvor en række af teatrets tidligere ledere og spillere kommer til ordet – omkranset af herlige fotos fra en svunden tid. Den kan købes på teatret – og vil man give en forsinket jubilæumsgave i form af et beløb til den nye kulturpris, er kontonummeret såmænd 9807 0002350769.

regn

Dryp! Dryp, dryp!

Dryp, dryppedryp, dryp!
Plaske, sjaske, sile, strømme,
rumle, bumle, ramle...

Et regnvejr genskabes på scenen
foran, over og rundt om børnene.

Fra stilhed til de første vindpust,
til dryppen og pjasken og
kulminerer i et tordenvejr som
langsomt stilner af igen.

Solen kommer og cirklen er sluttet,
men luften er rensset og verden ny.

Teaterværkstedet Madam Bach
har skabt en ny unik forestilling
for børn i alderen 0 - 6 år!

Læs mere på www.madambach.dk

Teaterværkstedet Madam Bach er støttet
af Kunstrådet og Århus Kommune

www.madambach.dk

Filuren har fået ny leder

Filuren i Århus, der både er professionelt børneteater, teaterskole for børn og kursuscenter m.m., har fået ny leder. Det er Steen Mourier (57), der afløser Peder Svendsen på posten. Han er uddannet journalist og har bl.a. været pressechef på Det Danske Teater og informationschef på Aarhus Teater og siden 1996 administrator på Vendsyssel Teater.

Steen Mourier – ny leder af Filuren. Foto: Axel Søgaard

Steen Mourier har igennem en række år også arbejdet som oversætter af skuespil og som bearbejder og forfatter af skuespil til Århus Teater, Jomfru Ane Teatret, Vendsyssel Teater og Filuren – hvor han også har virket som konsulent – så det er en god kending af stedet, der nu sidder i direktørstolen.

»Al godt børneteater er også godt teater for voksne, og det beviser Filuren med sine mange opførelser, hvor børn, unge og voksne sidder sammen på tilskuerpladserne. Kun få

andre børneteatre forfølger dette mål: at børn og voksne går på oplevelse sammen i teatrummet,« udtalte Steen Mourier ved sin tiltræden.

Festival of Wonder

Silkeborg Dukketeaterfestival – osse kaldet Festival of Wonder – har eksisteret siden 1986.

I 2005-udgaven viste 23 teatre 75 forestillinger, hvortil kom tre film fire udstillinger og to workshops.

Fra 8.-11. november går det så løs igen med over 100 forestillinger på programmet.

En gentagelse af et af sidste festivals højdepunkter er workshoppen 'Dukkens kraft' med Neville Tranger fra Stuffed Puppet Theatre i Holland.

Årets tema er 'myte, marionet og menneske', og festivalaktiviteterne finder sted i Lunden, på Performers House, Jysk Musik & Teaterhus, Bio Silkeborg, Silkeborg Bibliotek m.fl.

Billetsalget starter 22. oktober.

Information, program m.m. på www.dukketeaterfestival.dk

Kunstnerisk leder Ulla Dengso er klar til at byde dukketeaterfolk og -publikum ind til endnu en dukketeaterfestival i Silkeborg. Foto: Festivalen

Ungt stormløb på teaterbilletter

Teaterbilletter.dk, der opstod i det turbulente nedbrud af den tidligere storkøbenhavnske abonnementsordning i kølvandet på kommunalreformen, administrerer billetkøbs- og abonnementsordningen for næsten 80 teatre og teaterproducenter, herunder mange børneteatre.

I den netop afsluttede sæson var T30-ordningen med billige billetter til unge under 25 så stor en succes, at ordningen løb tør for billetter allerede i marts 2007.

Nu har Bikubenfonden valgt at støtte T30-ordningen med 900.000 kr. i den nye sæson. Tillige med en bevilling på 900.000 kr. i sæson 2007-08 bliver det således muligt for mange flere børn og unge under 25 at komme i teatret for kun 30 kroner hver, hvis bare man er en gruppe på minimum fire.

I sæson 2007-08 vil der kunne sælges op til 95.000 30 kroners billetter til børn og unge. En forhøjelse fra indeværende sæson med 20.000 billetter.

Bikubenfonden støtter i øvrigt også de store teatre i Storkøbenhavn med Reumert-billetter (er man fire under 25, kan man komme i teatret for 60 kr.).

Læs mere på www.teaterbilletter.dk

NAVNE & NOTER

Muffin på farten

Teater Refleksions coproduktion med Teatret De Røde Heste, 'Farvel hr. Muffin', fortsætter sit stormløb rundt i verden. Forestillingen er netop blevet udvalgt til det officielle program ved festivalen på ASSITEJ's 16. verdenskongres, der finder sted i Adelaide i Australien i maj næste år.

'Farvel hr. Muffin' har høstet mange anmelderrosen hjemme og internationalt og fik bl.a. Danmarks Teaterforeningens pris som årets børneteaterforestilling i 2006. Det er Claus Mandøe, der har dramatiseret efter en børnebog af svenske Ulf Nilsson, Bjarne Sandborg står for instruktionen, mens Mariann Agaard er mester for dukker og scenografi.

Det lille marsvin er nok i sit livs efterår, men forestillingen er i fineste form.... Foto: Jan Rűsz

Valmuen findes ikke mere. Arkivfoto: Tivoli

Ablomstret teaterliv

Siden 1976 har børn og barnlige sjæle kunnet se børneteater i Tivolis Valmuen. Men da Tivoli slog portene op til den snart hedengange sæson, var Valmuen blomstret af. Havens ledelse havde besluttet at lukke det lille børneteater med de korte udgaver af klassiske værker som 'Nattergalen', 'Svinedrenge' og 'Pinocchio'.

En ramsaltet kritik af Valmuens kunstneriske niveau og spillestil i et indlæg i Børneteateravisen (BTA 135) blev noteret, men fornyelsen har altså ladet vente på sig.

OM der atter bliver egentligt børneteater i Tivoli, vides ikke. Men havens kunstneriske ledelse kunne jo overveje at alliere sig med kompetente danske børneteaterfolk – herunder måske ligefrem etablere en sommerlig filial af statsensensemblet for børneteater...

Klassisk børne-sommerteater

Skuespiller, dramatiker, instruktør og teaterdirektør. Pelle Koppel er en driftig herre, der bl.a. har den Reumert-nominerede børneteaterforestilling, 'Happys Habitus' (premiere for Teater Trekanten) på samvittigheden.

I 2005 stiftede han Teater V, der holder til i Valby og primært har voksenforestillinger på repertoire, men nu vil han også lave familieteater under åben himmel.

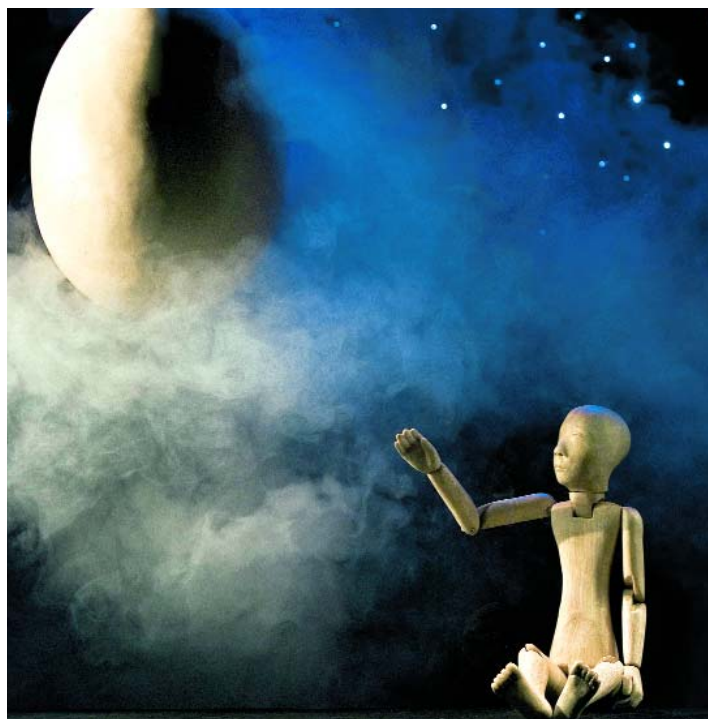

Pelle Koppel (f. 1968) er uddannet på skuespillerskolen ved Aarhus Teater og var fastansat ved Århus Teater i tre sæsoner, men har siden fungeret som freelance skuespiller, teaterinstruktør og dramatiker m.m.

Bellahøj Sommerteater skal ses som en pendant til Grønnegårdsteatret – og Det Kgl. Teaters lejlighedsvis commandoraid i Dyrehaven – og vil næste sommer opføre Thorbjørn Egners superklassiker, 'Dyrene i Hakkebakkenskov'. For at sikre bevågenhed har Pelle Koppel allieret sig med Jesper Lohmann som Mikkel Ræv og Bjarne Henriksen som Bamsefar.

Det kan jo ende med at blive en sommerlig konkurrent til Bellevue-teatrets evige juleudgave af 'Folk og røvere i Kardemommeby'...

Se mere på www.hakkebakkenskov.dk

Kinesisk pris til Meridiano

Ikke så snart havde dansk børneteater 'erobret' Kina med 'Real Tales from Denmark'-turneen (se side 12-13), før Meridiano Teatret tog til Shanghai International Children's Theatre Festival og snupede prisen for 'Excellent Production' med

forestillingen 'Genesis' (anmeldt i BTA 137).

'Genesis' er en forestilling for 5-11-årige om intet mindre end Altings Begyndelse, instrueret af Giacomo Ravicchio.

Meridiano turnerede i Kina fra 20. juli til 5. august.

Ny anmelder i Børneteateravisen

Lone Sørensen (f. 1963) er ny anmelder i Børneteateravisen, hvor hun bl.a. i en periode skal aflaste Kirsten Dahl, mens denne har travlt med teaterredigering (se BTA 141) og ph.d.-studie.

Lone Sørensen er kandidat i teatervidenskab (2006) fra Københavns Universitet og har bl.a. skrevet specialet 'Er børneteater kunst? En undersøgelse af småbørnsteaters kunstneriske status belyst ved en gennemgang af parameterteorien'.

Hun har bl.a. prøvet kræfter med anmelder-genren i netportalen www.teateranmeldelse.dk, for Folkeskolen og for metroXpress.

Derudover har hun bl.a. praktisk teatererfaring som

instruktørassistent, teaterkonsulent, dramalærer – og som skuespiller ved Dell'arte School of Physical Theatre i Californien (1989-90).

Udover en generel interesse for børn, kunst og kultur har Lone Sørensen fornøjelsen af et parforhold med tre fælles børn på 14, 11 og 5 år.

Pris til Det Lille Turneteater

Det Lille Turneteater modtog 7. september Røjeprisen 2007. Næstveds kommende egnstatter er første modtager af den nystiftede pris, hvis bagmænd er Holmegaard Erhvervs- og Turistparks Udviklingsfond i samarbejde med Danske Bank.

Formålet med prisen er at anerkende og påskønne en særlig indsats, som direkte eller indirekte har medvirket til at fremme udviklingen i den tidligere Holmegaard Kommune.

I motivationen hedder det bl.a., at 'teatret har med aktiviteter lokalt, nationalt og internationalt vist en enestående vilje, dygtighed og innovatonslyst, som har resulteret i en meget positiv udvikling for virksomheden. Næstved Kommunes beslutning om at give teateret status som egnsteater er endnu et bevis på virksomhedens kvaliteter og vækstpotentiale'.

Navnet på prisen udspringer af den omfattende tørve-industri, der tidligere har været i området. At 'røje' er at stable tørvene, og det var i øvrigt – hvad prisgiiverne næppe har tænkt på – ofte et misbrugsagtigt børnearbejde.